

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

Γ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.
Γ. Μ. ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ
ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Φρ. 20.
Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ » 22
» » ἐξωτερικῷ » 25.
Ἐξάμηνος ἀπαράδεκτος.

Τὰ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ
«Σεραπείου» πεμπόμενα χειρό-
γραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΝΕΟΝ ΣΕΡΑΠΕΙΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΕΠΙΘΗΘΗΣΙΣ
ΕΤΗΣΙΑΙ
ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ.

Μέχρι 15 γραμμῶν Φρ. 60
Διὰ τοὺς συνδρομητὰς » 20.
Ἄνω τῶν 15 γραμμῶν κατ' ἀ-
πικοπήν.

Δ' αἰτήσεις ἀπευθυντέον
Journal Grec «SERAPEUM»
Alexandrie (Egypte).

Τεύχος 47.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

4 Ἰουνίου.

ΙΟΥΝΙΟΣ.

Ἦχει ἡμέρας 30, ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 15 καὶ ἡ νύξ ὥρας 9. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Καρκίνον. — Νέα σελήνη εἰς τὰς
4. — Πρῶτον τέταρτ. 13. — Πανσέλ. 19. — Τελευτ. τέταρτον 25.

1 Τρίτ.	Ἰουστίνου μάρτυρος τοῦ φιλοσόφου.	13 Τρίτ.	Ἄγιος τοῦ Προφήτου.
2 Τετ.	Νικηφόρου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.	16 Τετ.	Ἰγώνιος ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος τῆς Κύπρου.
3 Πέμ.	Λουκιλλιανῶ μάρτυρος.	17 Πέμ.	Ἰσαάρου, Μανωῆλ, Σαβὲλ καὶ Ἰσμαήλ μαρτύρων.
4 Παρ.	Μητροφάνους ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.	18 Παρ.	Λεοντίου μάρτυρος.
5 Σάβ.	Δωροθέου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Τύρου,	19 Σάβ.	Ἰούδα τοῦ Ἀποστόλου.
6 Κυρ.	Παρκίανος τοῦ νέου ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Δαλμάτων.	20 Κυρ.	Μεθοδίου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Πατρῶν.
7 Δευτ.	Θεοδότου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Ἀγύρας.	21 Δευτ.	Ἰουλιανοῦ τοῦ Ταρσεῖος μάρτυρος.
8 Τρίτ.	Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Θεοδοῦρου τοῦ Στρατηλάτου.	22 Τρίτ.	Εὐσεβίου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Σαμωσατῶν.
9 Τετ.	Κυρήλλου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.	23 Τετ.	Ἀγραπίνης μάρτυρος.
	Ἀρχεῖται τὸ θέρος εἰς τὰς 2 ὥρας καὶ 30 λεπ. μ. μ.	24 Πέμ.	Τὸ γενέθλιον τοῦ προφήτου Προδοῦμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Ἀρχία.
10 Πέμ.	Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀντωνίνης μαρτύρων.	25 Παρ.	Φεβρωνίας ὁσιμαρτύρος.
11 Παρ.	Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβᾶ τῶν Ἀποστόλων.	26 Σάβ.	Δαβὶδ τοῦ ὁσίου τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη.
12 Σάβ.	Ἰουερρίου καὶ Πέτρου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ.	27 Κυρ.	Σαμψὼν ὁσίου τοῦ Ξενοδόχου.
13 Κυρ.	Ἀκιλίνης μάρτυρος.	28 Δευτ.	Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν Ἀναργύρων.
14 Δευτ.	Ἐλισσίου τοῦ προφήτου καὶ Μεθοδίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.	29 Δευτ.	Πέτρου καὶ Παύλου τῶν χορυβαίων Ἀποστόλων Ἀρχία καὶ ἰγθύος κατὰ λυσιν.
		30 Τρίτ.	Ἡ σήμερις τῶν δώδεκα Ἀποστόλων.

F. du BOISCHOUVEY.

ΤΟ ΑΡΝΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Εκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Υπό F. M. K.

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. φυλλ.)

Ἡ στρατιωτικὴ αὐτῆ προσφώνησις παρήξεν ἐξαιρετικὸν ἀποτέλεσμα. Ὁ μὲν λαμπρὸς οὐσάρος κατέστη σοβαρὸς ὡς δικαστής, ὁ δὲ Ἄπιδετος εἰσεβίβησεν τὴν κεφαλήν ἐντὸς τοῦ λαιμοδέτου του, καὶ ὁ Βουσερώλ πάραυτα ἤλλαξε τόνον.

— Σας ἄνυώ, κύριε, ὅτι παρεξηγεῖτε τὰς προθέσεις μας, εἶπε διὰ τοῦ μᾶλλον φιλόφρονος τρόπου του. Οὐδέεις ἐξ ἡμῶν ἤθελε τολμήσει νὰ σκώψῃ τὸν θεῖον τοῦ φίλου μας Βωτροῦ. Τῷ ἐπ' ἐμοὶ δ' ἐξαιτούμαι τῆς τιμῆς νὰ σας παρουσιάσω πρὸς τὴν Κυρίαν Διαμαντῆ, διότι ὁ Γούης, ἂν δὲν ἀπατώμαι, δὲν τὴν γνωρίζει μᾶλλον ὑμῶν.

— Ὅχι, τῆ ἀληθείᾳ! ἀνέκραξεν ὁ Γούης, καὶ ἀπορῶ διὰ τίνα λόγον μὲ προσεκάλεσε.

— Τῆ ἀνέφερον πολλάκις περὶ σοῦ, ἀπήντησεν ὁ Βουσερώλ θωπεύων μετ' ἐπάρεως τὸν σωματοφύλακος μύστακά του.

— Ἐπειτα δὲ προσεκάλεσε πάντας τοὺς Παρισίους, ἐψιθύρισεν ὁ Ζιράκ.

— Κάλιστα, εἶπεν ὁ Σουκαριέρ, ἀλλὰ θὰ μὲ παρουσιάσητε ὡσαύτως καὶ πρὸς τὸν σύζυγόν της, φίλε κύριε Βουσερώλ.

— Τοῦτο ἔσεται δυσχερέστερον, καθότι δὲν ἔχω σχέσεις μετ' αὐτοῦ. Ἀλλως δὲ, νομίζω ὅτι δὲν ἐνδιαφέρεται πολὺ νὰ γνωρίσῃ τοὺς προσκεκλημένους του. Ἐπαρίνει εἰς τὴν σύζυγόν του τὴν φροντίδα τῆς ὑποδοχῆς αὐτῶν.

— Ἀλλὰ, τέλος πάντων, θὰ ἦναι ἐδῶ, τί διάβολον!

— Μάλιστα! ἐρευνῶντες καλῶς, θὰ τὸν ἀνακαλύψῃτε κάπου... εἰς ἀπόκεντρον τίνα αἰθούσαν, εἴτε εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου.

Πρὸ μικροῦ τὸν παρετήρησα συνδιαλεγόμενον μετὰ τοῦ Προυνεβῶ, ἀλλ' ἀμφότεροι ἐγένοντο ἄφαντοι.

— Προυνεβῶ τοῦ συμβολαιογράφου;

— Αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Εἶναι μετημφισμένος ὡς Τούρκος.

— Καὶ ὁ κ. Διαμαντῆς ὡς Ἀρχοντοχωριάτης, προσέθετο ὁ Ραγκούζ. Οἱ δύο τῶν μόνου θὰ ἠδύνατο νὰ μὰς δώσωσι παράστασι, ὡς ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας. Πρὸς τὸ παρὸν ἀναπνεύουσι τὴν αὔραν ἐντὸς τοῦ ἄλλου.

— Τότε οὐδενὸς ἔχω χρεῖαν, εἶπεν ὁ Σουκαριέρ. Ὁ κ. Προυνεβῶ θὰ μὲ παρουσιάσῃ πρὸς τὸν κ. Διαμαντῆν.

— Ἐντούτοις, θεῖε, καλῶς θὰ πράξωμεν, νομίζω, μεταβαίνοντες νὰ χαιρετίσωμεν τὴν κυρίαν Διαμαντῆ. Ὁδήγησόν μας, Βουσερώλ. Ποῦ διαμένει;

— Ἐντὸς τῆς πρώτης αἰθούσης, ὀπισθεν τῆς ἀνθίνης ταύτης αὐλαίας, καὶ ἂν ὁ κ. Σουκαριέρ εὐαρεστῆται νὰ μ' ἀκολουθήσῃ, θὰ τὴν συναντήσωμεν ἀμέσως.

Φραγκὸς ἐξωτικῶν φυτῶν ἀπέκρουπτε τοῖς ἐν τῷ προδύμῳ συνδιαλεγόμενοις τὰς λαμπρότητας τῆς ἑορτῆς. Ὁ Βουσερώλ διετίθητο νὰ καθοδηγήσῃ τὸν τε θεῖον καὶ τὸν ἀνεψιὸν διὰ μέσου τῶν εὐωδιαζόντων ἐκείνων θάμνων, ἀλλ' ὁ θεὸς ἐσκέφθη ὠριμώτερον.

— Λέγετε ὅτι ὁ Προυνεβῶ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ οἰκοδεσπότη τοῦ μεγάρου τούτου; ἠρώτησε τὸν Ραγκούζ, ὅστις ἐπροθυμῆθη ν' ἀπαντήσῃ:

— Μάλιστα, κύριε! γνωρίζω δὲ ποῦ εὐρίσκονται, θέλω λίαν ἀσμένως σας ὀδηγήσει παρ' αὐτοῖς.

— Δέχομαι. Γούη, ὁπόταν ἴδῃς ἀρκετὰ τὰς κυρίας, θὰ μὲ συναντήσῃς ὑπὸ τὰ δένδρα. Πρέπει νὰ ἦναι πνίξις ἐντὸς τοῦ χοροῦ τούτου, καὶ τὸ κρᾶνος μου θὰ ἐπιρρίψῃ ψυχρότητα. Προτιμῶ νὰ μεταβῶ καὶ ν' ἀναπνεύσω ἐξῶ.

Ὁ συνδουασμὸς οὗτος ἤρθεσε τῷ Βωτροῦ, μὴ ἐπιθυμοῦντι ποσῶς νὰ παρουσιασθῇ ἐν συνοδείᾳ οὕτω πως περιβεβλημένου θεοῦ. Κατέλιπεν ὅθεν αὐτὸν ἀπομακρυνόμενον μετὰ τοῦ Ραγκούζ διὰ τινος φυτοστολιστοῦ διαδρόμου, καὶ εἰσήλθε παραπλευρῶς ἔχων τὸν θρικμυεῦοντα Βουσερώλ.

Ἐν τῷ βάθει ὠρειδοῦς αἰθούσης, προηγουμένης ἀχανοῦς στοᾶς, ἴστατο γυνὴ ὑψηλὴ, λεπτὴ καὶ ξανθότριξ, ὅλη κατάρυτος ἐξ ἀδαμάντων, ἐν στολῇ βασιλίσσης τῆς Κύπρου, μετὰ χρυσοκεντήτου ἐσθήτος καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου φέρουσα διάδημα.

— Ἐκείνη εἶναι, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Βουσερώλ. Πῶς σοὶ φαίνεται;

— Θὰ σοὶ ἀπαντήσω, ἀφοῦ πρώτον τῆ λαλήσω. Ἐντεῦθεν βλέπω μόνον τοὺς θαμβουντάς με πολυτίμους λίθους της, ἀπεκρίθη ὁ Βωτροῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τῆς φωνῆς τόνου.

Ἀλλ' αὐτὴ διέκρινε τούτους ἐρχομένους, καὶ πρὸς μεγάλην τοῦ Γούη ἐκπληξιν, ἦλθεν εἰς συνάντησίν των, ἀντὶ νὰ τοὺς ἀναμένη.

Ὁ Βουσερώλ ἔγαυρία ἦδη, ἀλλ' ὁ οἴηματα ἐκείνος, σωματοφύλαξ δὲν ἐβράδυνε νὰ ταπεινωθῇ.

— Ἐρχεσθε νὰ μοὶ παρουσιάσητε τὸν κ. Βωτροῦ, τῷ εἶπεν ἄνευ ἑτέρου προομιῶ. Στεροῦμαι ἐκφράσεων ὅπως σας εὐχαριστήσω, διότι τὸν ἐφέρατε...

— Κυρία, ἤρξατο ὁ Γούης, ἐγὼ πρέπει νὰ...

Καὶ ἐσιώπησεν. Ἡ ζητούμενη φιλόφρων φράσις δὲν τῷ ἐπήρχετο. Ὁ τῆς κυρίας Διαμαντῆ ἡχος τῆς φωνῆς εἶχεν αἴφνης διεγείρει ἐν αὐτῷ ἀνάμνησιν ἀόριστον, ἧτις τὸν συνετάραξεν.

Ὁ Βουσερώλ καταπεπληγμένος, καθὸ μὴ λαβὼν ἀνάγκην οὔτε νὰ ὀνομάσῃ τὸν φίλον του, διετέλει ἐν ἀκούοντως γελοία θέσει. Συναισθανθεὶς τὸ τοιοῦτον, ἀπεχώρησεν ἀφοῦ εὐχαιρέτισεν.

Ὁ Βωτροῦ ἠτοιμάζετο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἡ κυρία Διαμαντῆ τῷ ἐθίξε τὸν

βραχίονα διὰ τῆς ἄκρας τῆς ριπίδος της, ὡς εἰ ἔλεγεν αὐτῷ: μείνατε. Ὅθεν καὶ ἔμεινε.

— Δὲν ἤλπιζον ὅτι θὰ ἤρχεσθε, ἐψιθύρισεν. Ἄνυπομόνον νὰ ἐκφράσω ὑμῖν πᾶσαν τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν προσενεχθεῖσάν μοι ἐκδούλευσιν.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐκεῖνος εἶσιγα, ἐπανέλαβε μειδιῶσα:

— Ἐλησμονήσατε λοιπὸν ἦδη ὅτι μ' ἐλυτρώσατε ἀπὸ σπουδαίου κινδύνου; Ἄν δὲν ἐπήρχεσθε γενναίως νὰ μὲ ὑπερασπίσητε, ἀγνοῶ τίνα τρόπον ἐμελλε νὰ καταλήξῃ τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Βωτροῦ ἐνόησε.

— Πῶς, Κυρία; ἦσθε ὑμεῖς!

— Ἐγὼ ἡ ἰδία! ἐν Μαβίλλη! εἶναι ἄτοπον, δὲν ἔχει οὕτω; δὲν ὄφειλον δὲ νὰ τ' ὁμολογήσω. Ἀλλὰ προτιμῶ νὰ ἐξομολογηθῶ ὑμῖν, ἢ νὰ στερηθῶ τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ σας εὐχαριστήσω. Ὅπως δὲ δράξωμαι τῆς εὐκαιρίας πρὸς τὴν τοιαύτην εὐχαριστίαν, ἀπέστειλα ὑμῖν προσκλητήριο. Μήπως καὶ ἔσφαλα;

— Ἐγὼ ἔσφαλα μὴ ἀναγνωρίσας ὑμᾶς ἐκ τῆς φωνῆς καὶ τοῦ ἀναστήματος. ἄνυώ δὲ ὑμῖν, κυρία, ὅτι...

— Μὴ ὀμνύητε τίποτε. Δὲν ἐφθάσαμεν εἰς τοὺς ὄρκους, καὶ ὁ φίλος σας μὰς παρατηρεῖ. Ὑπάγετε πρὸς συνάντησίν του.

— Δύναμαι νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ σας ἐπανίδω;

— Ἐλπίζετε, εἶπεν ἡ βασίλισσα τῆς Κύπρου ὑψοῦσα ἐπὶ τοῦ Γούη τοὺς μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς της.

Ἐμελλε νὰ ζητήσῃ θετικωτέρας διασαφήσεις, ἀλλ' ἐκείνη κατέλιπεν αὐτὸν ὅπως μεταβῇ πρὸς προὔπαντήσιν Νεαπολιτανῆς τινος καὶ Ἀρτέμιδος τοῦ Πουατιέ, αἵτινες ἀνεφάνησαν προχωροῦσαι ἐκ τοῦ ἀνθίνου θαρνώδους, τοῦ δίκην παραπετάσματος τεθειμένου κατὰ τὴν τῆς αἰθούσης εἴσοδον.

Ἡ ἀκρόασις ἐτελείωσε, καὶ ὁ Βωτροῦ ἀπῆλθεν.

— Εὐχαριστῶ, φίλε Φρεδόκ· ἐσκέφθην ὑμᾶς κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ὁ Ραγκούζ μοι ὑπέδειξε τοκογλύφον, ἐξαγαγόντα με τῆς δυσχερείας.

— Ὁ Ραγκούζ εἶναι μάλα ὑποχρεωτικός. Μόνον... ἡ ἐκδούλευσις, ἣν παρέσχεν ὑμῖν, θὰ σᾶς ἐστοίχισεν ἀκριβῶς.

— Σχεδὸν τεσσαράκοντα τοὺς ἐκατὸν ὑπέγραψα δὲ γραμματίον τριάκοντα ἡμερῶν λήξεως, ἀλλὰ πρὸ τοῦ μηνὸς θὰ εὐκολυνθῶ.

— Ἄναμφιβόλως, ἤθέλετε πράξει πολύ καλλίτερον, ἂν μεταβαίνατε νὰ δειπνήσητε κατὰ τὴν ἐκ Μαβίλλης ἐξόδόν σας.

— Ἀκριβῶς περὶ τῆς Μαβίλλης, εἶπεν ὁ Βωτροῦ εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς παρουσιαζομένης εὐκαιρίας, ὅπως θίξῃ ζήτημα τὰ μάλα αὐτὸν ἐνδιαφέρον, ἐνθυμείσθε τὴν ἐπιστολήν, ἣν σᾶς ἔδειξα... ἐκείνην, ἣτις εἶχεν ἀπειθυνθῆ πρὸς τὴν ἐφημερίδα, ἐν ἣ ἠγράφει ὁ Μέταλλος;

— Ἐξαιρετὰ· ἔσχον δὲ τὴν θλίψιν νὰ πληροφορηθῶ ὅτι τὸ ἀναφερόμενον γεγονός ἦν ἀληθές. Ἄγνοῶ, τῆ ἀληθείας, τί νὰ ὑποθέσω περὶ τῆς ἀξιοθρηνητοῦ ταύτης ἱστορίας.

— Εἶναι τοσοῦτ' ἄλλο ἀξιοθρηνητός, καθ' ὅσον ὁ Ἐστελάν δὲν ἀπέθανεν, ὡς κατ' ἀρχάς ἐνομίσθη θὰ συλληθῆ ἀνκνιρρῆτως, δίκασθῆ καὶ καταδικασθῆ, ἡ δὲ δίκη του θὰ ἐπιφέρῃ πάταγον, καὶ ὁ κ. Μωγάρ ἀτιμωθήσεται.

— Εἶναι πολὺ πιθανόν, καὶ οἰκτεῖρω τὸν κόμητα ἐξ ὅλης καρδίας. Θὰ τὸν εἶδατε βεβαίως μετὰ τὸ δυστύχημά του. Πῶς φέρε τὴν συμφορὰν του;

— Δὲν δύναται νὰ τὴν ἀνεχθῆ. Λέγει ὅτι θὰ κύσῃ τὸν ἐγκέφαλόν του, καὶ νομίζω ὅτι θὰ τὸ πράξῃ, ἂν ὁ γαμβρὸς του συλληθῆ.

— Καὶ ὁ κ. Μωγάρ μένει ἐν Παρισίοις;

— Ὀχι, κατέφυγεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὰ Βεζινέ.

— Μετὰ τῆς δεσποινίδος Μωγάρ, ἀναμφιβόλως. Ὅποια φρικώδης θέσις διὰ τὴν νε-

αράν ἐκείνην γυναῖκα!

— Φρικώδης, μάλιστα· αὐτὴ εἶναι ἡ λέξις. Ἡ ἀτυχὴς νέα διατελεῖ ἐν ἀπελπισίᾳ, καὶ ἐν τούτοις ἄγνοεὶ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ πατὴρ τῆ εἶπεν ὅτι ὁ Ἐστελάν ἐφρονεῖ θη τυχαίως πίπτων ἐκ τοῦ κραθύρου.

— Πῶς! νομίζει ὅτι εἶναι χήρα!

— Ναί. Ὁ κ. Μωγάρ ἐπραξεν καλῶς ὑποκρύψας αὐτῇ ὅτι ὁ ἄθλιος, οὐ φέρει τ' ὄνομα, ἐπρόκειτο νὰ καταλήξῃ ἐν τῇ εἰρηκτῇ.

— Πράγματι, ἔχει καιρὸν νὰ πληροφορηθῆ περὶ τούτου κατόπιν. Καὶ μολταῦτα...

— Τί;

— Φρονῶ ὅτι ὁ κ. Μωγάρ διέπραξεν ἐπὶ τούτου ἀφροσύνην... διότι τέλος πάντων δυνατόν νὰ συμβῆ ὥστε ἡ θυγάτηρ του... νὰ σκεφθῆ περὶ ἐτέρου γάμου... ὦ! ὄχι τώρα, ἀλλὰ θραδύτερον. Ἡ τύχη τῆς δὲ θὰ καταστῆ ἔτι φρικωδέστερα ἂν, θεωροῦσα ἑαυτὴν ἐλευθέραν νὰ διαθέσῃ τὴν καρδίαν τῆς, ἔδιδεν αὐτὴν πρὸς τινά... πρὸς ὑμᾶς, ἐπὶ παρδείγματι, φίλτατέ μοι· Γούη. Σύγνωτέ μοι ὀμιλοῦντι ὑμῖν μετὰ τοσαύτης ἐλευθερίας. Ἄλλ' ἡ συμπάθεια, ἣν μοι ἐμπνέετε, μοι ἐπιτρέπει ἴσως τὸ τοιοῦτον ἐν τούτοις ἂν σᾶς ἀπαρέσκη ὅτι...

— Εἰς ἐμέ! μηδαμῶς. Σᾶς εὐγνωμονῶ ἀπεναντίας ὑποδεικνύοντά μοι τὸν κίνδυνον τοῦτον... ἵνα δ' ἀποδείξω ὑμῖν ὅτι δὲν δυσχεραστοῦμαι, θὰ σᾶς εἶπω καὶ ἐγὼ τώρα πᾶν ὅτι σκέπτομαι, πᾶν ὅτι προτίθεμαι νὰ πράξω... καὶ νὰ ἐξαιτήσωμαι τῆς συμβουλῆς σας.

— Διαθεσκατέ με, φίλε μου, οὐχὶ μόνον ὅπως σᾶς συμβουλευσῶ, ἀλλὰ καὶ ὅπως συμπράξω ὑμῖν ἐν οἱά δήποτε περιπτώσει.

— Εὐχαριστῶ, Φρεδόκ, καὶ δέχομαι. Κέκτησθε πλείονα πείραν τῆς ἐμῆς, ἔτι δὲ τρέφω πρὸς ὑμᾶς τυφλὴν ἐμπιστοσύνην. Μάθετε λοιπὸν ὅτι πρὶν ἢ γενῆ λόγος περὶ τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου συνοικισίου, ἠράσθην τῆς δεσποινίδος Μωγάρ. Ἐπαύσα μὲν βλέπων

αὐτὴν ἀκολούθως, ἀλλὰ δὲν εἶμαι πολὺ βέβαιος ὅτι δὲν τὴν ἀγαπῶ πλέον. Γνωρίζω ὅτι δὲν ἤμην αὐτῇ ἀδιάφορος, δυνατόν δὲ καὶ νὰ μὴ ἐλησμόνησεν. Οὕτως, δὲν ἠθέλον ἐκτεθῆ συνάπτων ἐκ νέου σχέσιν, καταλήξουσιν εἰς τὴν ἀπελπισίαν ἀμφοτέρων ἡμῶν, ἀφοῦ καὶ ὁ οὐτιδανὸς σύζυγός τῆς ζῆ;

— Ἀλλὰ... ἐὰν ἀπέθνησκεν;

— Ἄν ἀπέθνησκεν, ἠθέλον θεωρηθῆ εὐτυχέστατος νυμφευόμενος τὴν δεσποινίδα Μωγάρ. Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν, ἐν Μαβίλλῃ, εἶπον ὑμῖν ὅλως τὸ ἐναντίον, ἀλλὰ δὲν ἤμην εἰλικρινής. Διεβουκολούμην ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων μου. Ἦδη δὲ δὲν φενακίζομαι πλέον, καὶ οὐδὲν ὑμῖν ἀποκρύπτω.

— Φίλτατέ μοι Βωτροῦ, τὰ μέγιστα μὲ συγκινεῖ ἡ εἰλικρινεία σας, καὶ ἐννοῶ ὅτι κατεφρονεῖτε τὰς προλήψεις διαδεχόμενος τὸν κ. Ἐστελάν. Ἡ δεσποινὶς Μωγάρ εἶναι βεβαίως ἀθῶα διὰ τὰ παραπτώματα τοῦ συζύγου τῆς.

— Τότε, θὰ ἐννοήσητε ὡσαύτως ὅτι διακαῶς ἐπιθυμῶ ν' ἀπαλλαγῶ σκληρᾶς ἀβεβαιότητος. Ἡρέπει ὅπως δήποτε νὰ πληροφορηθῶ τι ἀπέγεινε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος. Ἄν δὲ ζῆ, ὡς ὑποπτεύω, οὐδὲν ὑπολείπεταί μοι, ἢ νὰ ποθῆσω τὴν διὰ παντός ἐξαφάνισίν του, καὶ διευκολύνω αὐτῶ τὰ μέσα ὅπως ἀπαλλάξῃ τουλάχιστον τὸν κ. Μωγάρ τῆς θλίψεως τοῦ νὰ ἴδῃ τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς του διασυρόμενον ἐντὸς Κακουροδικεῖου.

— Τὸ τοιοῦτον ἠθέλει εἶσθαι λίαν γενναῖον ἐκ μέρους σας, φίλτατέ μοι Βωτροῦ· ὁμολογῶ δ' ὅτι, ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, δὲν θὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ἀτιμωρησίαν τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, τῷ σφετερισθέντι τὴν εὐτυχίαν μου.

— Νομίζω ὅτι οὐτ' ἐγὼ θὰ τὰ εἶχον ὁ θεῖός μου ὅμως θὰ ἐπιφορτισθῆ περὶ τῆς ὀχληρᾶς ταύτης ὑποθέσεως.

— Ὁ θεῖός σας! ἀλλά... ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶναι ἐν Παρισίοις;

— Οὐχὶ μόνον εἶναι ἐν Παρισίοις, ἀλλ'

ἀκόμη καὶ ἐνταῦθα. Τὸν ἔφερα εἰς τὸν χορὸν τοῦτον ἐπὶ σκοπῶ, δν θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως. Ἐκεῖνος καὶ ἐγὼ βαίνομεν ἐκ συμφώνου, διμερισθήμεν δὲ τὰς ἐνεργείας. Ὁ μὲν θεῖος θὰ προσπαθῆσῃ ν' ἀνεύρῃ τὸν Ἐστελάν· ἐγὼ δὲ ν' ἀνακαλύψω ἕτερον οὐτιδανόν, πολλῶ μᾶλλον ἀχρεῖον καὶ ἀνανδρον... ἐκεῖνον, ὅστις διὰ τῶν ἀνωνύμων καταγγελιῶν του ἐπέφερε τὴν συμφορὰν, τὴν ἐνσκήψασαν ἐπὶ τοῦ Μωγάρ καὶ τῆς θυγατρὸς του. Ἐφ' ὑμᾶς ἐλπίζω, φίλε μου, ὅπως μὲ βοηθήσητε πρὸς τὴν τοιαύτην ἀνακάλυψιν, ἐπικαλούμενος τὴν σύνεσιν καὶ ἀφωσίωσίν σας. Καὶ πρῶτον μὲν σᾶς ἐρωτῶ: πρὸς τίνα ἀποδίδετε τὴν ἀτιμίαν ταύτην;

Ὁ διάλογος οὗτος, μεταξὺ Φρεδόκ καὶ Βωτροῦ, ἐγένετο ἐν μονήρῃ δενδροστοιχίᾳ, ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος καὶ σκιαζομένη ὑπὸ μεγάλων ἀκακιῶν, ὀριζομένη δὲ κατὰ τὰς πλευρὰς ὑπὸ πυκνῶν αἰμασιῶν.

Ἡ ὄρχησις μὲν ἤρχιζε, καὶ οἱ προσκεκλημένοι δὲν περιεφέροντο εἰσέτι ἐν τῷ παραδείσῳ. Ἐφαίνοντο διαβαίνοντες κατὰ τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου ὅτε μὲν κύριοί τινες καὶ κυρίαι μετὰ στολῶν αὐλικῶν, προσπαθοῦντες νὰ ἐπιβάλωσιν ἐξυτοῖς κολακευτικὴν ἀπάτην, φανταζόμενοι δηλαδὴ ὅτι περιδιαβάξουσιν ἐν συνοδείᾳ τοῦ μεγάλου Βασιλέως ἐντὸς τῶν ἀλσῶν τῶν Βερσαλλιῶν· ὅτε δὲ θεὰ συνοδευομένη ὑπὸ ἀπλῶν θνητῶν, μεταμφιεσμένων ὡς μαρκησίων εἴτε Ἀθιγγάνων, ἢ ποιμνῆς τοῦ Τριανόν ὀδηγοῦσα ποιμνιον λατρευτῶν πασῶν των ἐποχῶν. Ἄλλ' οἱ ὄμιλοι οὗτοι παρήρχοντο ταχείως, καὶ ὁ ψίθυρος τῶν μεμακρυσμένων συνδιαλέξεων των δὲν ἐτάρασσα τὸν διάλογον τῶν δύο φίλων.

Ὁ Γούης μάλιστα κάπως ἐξεπλήσσετο μὴ συναντήσας ἔτι τὸν θεῖόν του καὶ τὸν Ραγκούζ, ἀπελθόντας πρὸς ἀναζητήσιν τοῦ κ. Διαμάντη.

— Ναί, ἐπανέλαθε, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοὶ εἶπητε τί φρονεῖτε περὶ τῶν ἀλλεπαλλῆλως σταλειῶν ἐκείνων ἐπιστολῶν τῆς τέ

αστυνομία και ταῖς ἑφημερίσιν, ὅπως καταγγείλωσι τὸν Ἑστελάν, και ἀτιμάσωσι τὸν κ. Μωγάρ.

— Νομίζω ὅτι προέρχονται ἀπὸ ἐχθροῦ τοῦ Ἑστελάν ἐκείνου, ἀπήντησεν ἀδιστακτως ὁ Φρεδῶκ.

— Ὁ θεὸς μου δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν γνώμην σας. Φρονεῖ ὅτι ἐγράφησαν ὑπὸ ἐχθροῦ τοῦ κόμητος.

— Ὀλίγον εἶναι πιθανὸν τὸ τοιοῦτο, ἀλλ' οὐχὶ και ἀδύνατον. Διειρηνάστε τὴν παρά τοῦ Μετέλλου ἐγχειρισθεῖσαν ὑμῖν ἐπιστολήν;

— Ναι, βέβαια. Τὴν ἔκλεισα μετὰ προσοχῆς ἐντὸς τοῦ γραφείου μου, διὰ τι δυνατόν νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ βραδύτερον. Ἄλλ' ἐρωτῶ ὑμᾶς, τὸν ὄντα ἀρχαῖον Παρισινόν, τὸν ἐπ' ὀλίγον πάντας γινώσκοντα, ἂν ἐγνωρίσατέ τινα ἔχοντα λόγους μνησικακίας κατὰ τοῦ κ. Μωγάρ;

— Φίλε Γούη, δὲν εἶμαι τοσοῦτῳ σχετισμένος, ὅσῳ φαντάζεσθε ἐσηματίσατε δὲ μεγάλην ιδέαν περὶ τῆς διορατικότητός μου. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἔχω ἱκανὰς σχέσεις, ἀλλ' οὐδέποτε ἔσχον τοιαύτας μετὰ τοῦ κόμητος Μωγάρ, δὲν δύναμαι δὲ νὰ ἠξεύρω τίνα προσέβαλλον, εἴ ποτε τυχὸν προσέβαλέ τινα.

— Σύζυγον, ἐπὶ παραδείγματι. Ὁ κόμητος ὑπῆρξεν ἀνὴρ τῶν ἐπιτυχιῶν.

— Ἄλλοτε, πρὸ πολλοῦ· διότι τώρα θὰ ἦναι ἐξηκοντούτης περιόδου, ὡς υποθέτω. Οἱ δὲ παρ' αὐτοῦ ἐξαπατηθέντες σύζυγοι δὲν θ' ἀνῆλθον πλέον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

— Τοῦτο εἶπον και ἐγὼ πρὸς τὸν θεῖόν μου.

— Ἐπειτα δὲν βλέπω τίνα ὠφέλειαν δύνασθε νὰ πορισθῆτε ἐπιλύοντες τὸ προτεινόμενόν μοι ζήτημα. Τὸ κακόν ἐγένετο· κὶ ἐνδιαφέρει τώρα ὁ πράξας;

— Συγγνώμην, φίλτατε. Ἐάν ἡ βολή κατηυθύνθη πρὸς τὸν Μωγάρ, πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι οὗτος διατρέχει μέγαν κίνδυνον νὰ υποστῆ και ἐτέρας ἀποπειράς.

θὰ ἦν δ' ἐπ' ἀνάγκης νὰ τὸν προφυλάξωμεν, ἀποκαλύπτοντες τὸν υποκεκρυμμένον ἐκείνον διώκτην, τὸν δμῶσαντα τὴν καταστροφὴν τοῦ.

— Ἄναμφιβόλως· ἀλλά... τί ἔχει νὰ φοβηθῆ περισσότερον ὁ κ. Μωγάρ; Προσεβλήθη ἐφ' οὔτινος ἔχει ἐν τῷ κόσμῳ προσφιλεστέρου... τῆς θυγατρὸς του... και τῆς τιμῆς τοῦ ὀνόματός του... .

— Τῷ ἐναπομένει ὅμως ἡ περιουσία του.

— Ἦτις εἶναι κατατεθειμένη ἀσφαλῆστατα παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ τοῦ Ὁ κ. Προυνεβῶ παρέχει πάσας τὰς δυνατάς ἐγγυήσεις· ἡ τιμιότης του εἶναι ὑπερτέρα πάσης ὑπονοίας, και διακτερεῖ ἐν τῶν πρωτίστων συμβολαιογραφικῶν γραφείων τῶν Παρισίων. Πρὸς δὲ κέκτηται ἀπὸ μέρους τῆς συζύγου του ὀγδοήκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα.

— ἠξεύρω ταῦτα, και δὲν υποθέτω ὅτι καταχρᾶται τῶν παρὰ τοῦ Μωγάρ ἐμπιστευθέντων αὐτῷ κεφαλαίων. Ἐξαιτούμαι μόνον παρ' ὑμῶν τῆς χάριτος, φίλτατε Φρεδῶκ, νὰ μὲ εἰδοποιήσῃτε, ἐν ᾗ ἂν περιπτώσῃ ἡ τύχη ἤθελε φέροι ὑμᾶς ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τοῦ καταμνηυτοῦ.

— Περὶ τοῦτου δύνασθε νὰ ἦθε βέβαιος· Ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν ποτε συμβῆσῃται τὸ τοιοῦτο.

— Τοῦτο πιθανώτερον νὰ συμβῆ εἰς ὑμᾶς, παρὰ εἰς ἐμέ. Μοὶ ἀναφέρατε ὅτι γνωρίζετε τὸν κ. Διαμαντῆν. Λοιπόν! ὁ κύριος οὗτος ἐγνώρισεν τὸν Ἑστελάν ἐκείνον.

— Ὁ Διαμαντῆς τὸν συνήτησεν ἐν Μεζικῷ, ὅπου συχνάκις ἀπέρχεται χάριν τῶν υποθέσεών του, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ὑπῆξεν συνδεδεμένος μετ' αὐτοῦ, καθ' ὅσον γνωρίζω.

— Ἐντούτοις ἠγγυήθη περὶ τῆς τιμιότητός του. Πρὸς τὸν κ. Διαμαντῆν ἀπετάθη ὁ Προυνεβῶ, ὅπως ἀρυσθῆ τὰς πληροφορίας, ἃς ὁ Μωγάρ ἐξίηται περὶ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του.

— Ἠγνόουν τὴν περίπτωσιν ταύτην, εἰ-

πε σκαπτικὸς ὁ Φρεδῶκ.

— Καὶ ἐγὼ τὴν ἠγνόουν ὡσαύτως, ἀλλ' ὁ θεὸς μοὶ τὴν ἀνεκοίνωσεν ἀπόψε, μαθὼν αὐτὴν παρὰ τοῦ ἰδίου Προυνεβῶ. Ἥλθε δὲ εἰς τὸν χορὸν τοῦτον ἀπολύτως ὅπως συμπληρώσῃ τὴν πρώτην ταύτην πληροφορίαν.

— Καὶ πῶς;

— Εἶναι ἀπλοῦστατον. Ἐφρόνου ὅτι θὰ σᾶς συνήντων ἐναῦθκα, και προσετιθέμην νὰ σᾶς παρακαλέσω ὅπως τὸν παρουσιάσῃτε τῷ κ. Διαμαντῆ.

— Οὐδὲν τούτου εὐκολώτερον· ἀλλὰ δὲν μαντεύω... .

— Ἐλέχθη ὅτι ὁ κ. Διαμαντῆς ἐπρεπε νὰ γνωρίζῃ τί ἀπέγεινεν ὁ Ἑστελάν.

— Πολὺ ἀμφιβάλλω. Νομίζω δ' ὅτι και ἂν τὸ ἐγνώριζε, δὲν θὰ τὸ ἔλεγε.

— Τίνοσ ἐνεκεν; Ὁ Ἑστελάν δὲν εἶνα φίλος του. Πιθανόν μὲν νὰ ἦτο ἄλλοτε, ἀλλ' ἐμποροσ, ἀξίότιμος ὡσ αὐτόν, δὲν ὑπερασπίζεται κλέπτῃν. Ὁ θεὸς μὲ θὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν εὐσυνειδησίαν του. Θὰ τῷ ἐχθῆσῃ τὴν θέσιν τοῦ Μωγάρ και τῆς θυγατρὸς του. Θὰ τῷ εἶπῃ δ' ὅτι δὲν πρόκειται νὰ παραδοθῆ ὁ ἔνοχος τῇ δικαιοσύνῃ, ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ βοηθηθῆ πρὸς φυγήν. Ὁ κ. Διαμαντῆς δὲν θ' ἀποποιηθῆ νὰ συνεργῆτῃ, ἔστω και ἂν ἐνδιαφέροτο ὑπὲρ τοῦ Ἑστελάν.

— Εἶναι δυνατόν τῶντι, ἐψηθῆσεν ὁ Φρεδῶκ, ὅστις παρεκολούθει μετὰ συμπαιθοῦς προσοχῆς τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ νεαροῦ φίλου του.

— Τί ἄνθρωπος εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Βωτροῦ.

— Ὁ Διαμαντῆς; Μαχλὸς σιδηροῦς. Εὐθὺς και ἄκαμπτος, τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι εὐκολον τὸ λῦσιμκ. Ἰποχρεωτικὸς και ἀγαθὸς ἄλλως τε, μολονότι αὐστηρὸς περὶ τὰς ἐπιχειρήσεις. Ἐπαθύμουσ νὰ τὸν ἔχω φίλον· ἂν δὲ ἦτο ἐχθρὸς μου, δὲν θὰ ἦμην ποσῶς ἥσυχος.

— Τότε εὐελπιστῶ ὅτι ἔσεται ὑπὲρ ἠ-

μῶν. Ἡ δὲ σύζυγὸς του; τί φρονεῖτε περὶ αὐτῆς;

— Ἡ σύζυγὸς του! αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη ἀδυναμία του. Τὴν λατρεῖ... ὅποταν εὐκαιρῆ. Τῇ χορηγεῖ δὲ μεγάλην ἐλευθερίαν, ἧς δὲν φαίνεται καταχωμένη, ὅπως τὸν ἐξαπατήσῃ... μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον. Ἄλλ' εἶναι τριακονταετής... ἔχει δηλαδὴ τὴν κρίσιμον ἡλικίαν τῆς πίστεως... νομίζω δ' ὅτι ἡ κρίσις ἐπίκειται. Ἄς ἐπανέλθωμεν τώρα ἐπὶ τοῦ κ. Σουκάρριερ, τοῦ θεῖου σας. Ἀνυπομονῶ νὰ τὸν ἴδω, ἀφοῦ και ἐπιθυμῆ ν' ἀποταθῆ πρὸς ἐμὲ ὑπὲρ... .

— Ὁ θεὸς μου, ἅμα φθάσας ἐδῶ, συνήνησέ τινα προσεσχεθέντα νὰ τὸν παρουσιάσῃ τῷ κ. Διαμαντῆ.

— Καὶ τίς ἦν οὗτος;

— Ὁ Ραγκουζ.

— Δὲν ἠξευρον ὅτι ὁ Ραγκουζ ἦτο εἰς θέσιν νὰ τῷ παράσῃ τὴν ἐκδούλευσιν ταύτην. Ἄναγκασ ἐπιχειρήσεις δυνάμενας νὰ θέσωσιν αὐτόν εἰς συνάφειαν μετὰ τοῦ Διαμαντῆ, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο δὲν ἀρκεῖ ὅπως οὗτος τὸν ἐκτιμῆ περὶ πολλοῦ. Ὁ κύριος θεὸς σας ἠδύνετο νὰ ἐκλέξῃ κάπως καλλίτερον.

— Δὲν ἐξέλεξε ποσῶς. Ὁ Ραγκουζ ἐρρίφθη τρόπον τινὰ ἐπ' αὐτοῦ. Τῷ εἶπεν ὅτι ὁ κ. Διαμαντῆς ἐπεριδιάβαζεν ἐν τῷ παραδείσῳ μετὰ τοῦ κ. Προυνεβῶ, και ἐπρότεινεν αὐτῷ νὰ τὸν δηγήσῃ ἐνθα ὑπέθετεν ὅτι θὰ τοὺς συναντήσωσιν.

— Ἄ! ὁ Προυνεβῶ εἶναι ἐδῶ;

— Ναι, και φαίνεται ὅτι εἶναι μετημριεσμένος εἰς Τουρκον. Ὁ συμβολαιογράφος οὗτος πάντοτε μ' ἐκπλήττει. Ἀπαντᾷται ἐν Μαβίλλῃ, χορὸς δὲ μετημριεσμένων οὐδαμῶς τὸν φοβίζει.

— Ἀρέσκειται εἰς τὰς ἡδονὰς, ὡς πάντες ὅσοι ἐπὶ μακρὸν ἐσπτερῆθησαν αὐτῶν. Ὁ Προυνεβῶ διετέλεσε λίαν περιορισμένος κατὰ τὴν νεότητά του. Εἶναι ὁμοίως ἐντιμος ἀνὴρ.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΧΕΙΡΟΣ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ φυλλαδίου 46.)

ΣΤ΄.

Ἄς ἴδωμεν νῦν καὶ τὸν σκοπὸν, ὃν πληροῦσι τὰ τῶν δακτύλων ὄστα. Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι οἱ δάκτυλοι θὰ ἠδύνατο νὰ κινῶνται διαφοροτρόπως καὶ ἄνευ τῆς συνδρομῆς ὄστων, ὡς οἱ πλόκαμοι τοῦ ὀκτάποδος, ἀλλ' ὅμως ἄνευ αὐτῶν θὰ ἑστεροῦντο τοῦ ἀντρείσματος, ὅπερ παρέχει πᾶσα σκληρὰ οὐσία, ἀντρείσματος, ὅπερ ἐπικριβῶς παρέχουσι τὰ ὄστα ἐν τῷ σώματι τῶν ζώων ἐν γένει, καὶ ἐν τοῖς δακτύλοις, τῷ βραχίονι, τῇ κνήμῃ καὶ πλείστοις ἄλλοις ὄργανοις ἴδια. Βεβαιούται δέ τις, ὅτι τὰ ὄστα χρησιμεύουσι κατὰ τοὺς δακτύλους πρὸς πλείστας αὐτῶν ἐργασίας, ἅμα συλλογισθῆ ὅτι, ἂν οὗτοι ἑστεροῦντο ὄστων, δὲν θὰ ἐξέτέλουσαν κάλλιον τῶν ἀπὸ τρόμου πασχόντων ἀνθρώπων τὰς πρὸς γραφὴν, πρὸς κοπὴν καὶ πρὸς πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν ἀπαιτουμένης κινήσεις· διότι τὰ ἀτοπήματα, ἅπερ παρέχει εἰς τοὺς ὑπὸ τρόμου πάσχοντας ἢ πάθησις, θὰ τὰ ἤσθανόμεθα πάντα φυσικῶς, ἐὰν οἱ δάκτυλοι ἡμῶν ἦσαν εὐλύγιστοι καὶ εὐκίνητοι, ἕνεκα τῆς μαλακότητός των. Ἄλλ' ἡ σκληρὰ τῶν ὄστων φύσις παρέχει ἀντρέισμα, ὅπερ ἐμποεῖ δύναμιν τοῖς δακτύλοις, ἐν οἷα δὴ ποτε κὰν λάβωσι μορφήν. Ἀλλὰ τὴν εὐκολίαν ταύτην τοῦ νὰ λαμβάνωσι διαφόρους θέσεις οἱ δάκτυλοι ἀρῶνται ἐκ τοῦ ὅτι τὰ ὄστα αὐτῶν εἶναι διηρημένα εἰς πλείονα μέρη, τὰς καλουμένας φάλαγγας· διότι, ἂν ἕκαστος δάκτυλος περιεῖχεν εἰ μόνον ὄστον ἀδιαίρετον, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ καμφθῆ, καὶ ἐπομένως δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτελῆ κалὼς ἢ μόνως τὰς ἐνεργείας, ὅσας γίνονται διὰ τῶν δακτύλων τεταμένων. Πρέπει λοιπὸν νὰ θαυμάσωμεν τὴν πρόνοιαν τῆς φύσεως, κατασκευαστάς τοὺς δακτύλους τοιοῦτους, ὥστε

νὰ ᾖσι κατὰλληλοι πρὸς πᾶσαν λειτουργίαν. Ἄν μὲν ὄντως ἑστεροῦντο ὄστων, δὲν θὰ ἐνέργουν ἐπιτυχῶς ἢ κατὰ μόνως τὰς περιστάσεις, καθ' ἃς ὀφείλομεν νὰ τοὺς περικάμπτωμεν περὶ τὸ περιλαμβανόμενον ἀντικείμενον ἂν δὲ εἶχον ἐν μόνον ὄστον ἀδιαίρετον, δὲν θὰ ἐχρητίμευον ἡμῖν ἢ κατὰ μόνως τὰς περιστάσεις, καθ' ἃς ἐνεργουμένε δ.ὰ τῶν δακτύλων τεταμένων· μὴ ὅτι δ' ἄμοιροι ὄστοι, καὶ μὴ ἔχοντες αὐτὸ ἐν καὶ ἀδιαίρετον, ἀλλ' ὄντες κατασκευασμένοι διὰ τριῶν ὄστων, συναρθρουμένων ἀλλήλοις, λαμβάνουσιν εὐχερῶς πᾶσας τὰς ἀπαιτουμένας μορφὰς πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν παντοδαπῶν ὑπηρεσιῶν των. Καὶ ὅταν μὲν θέλωμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν τοὺς δακτύλους ὡς νὰ μὴ εἶχον διόλου ὄστα, κάμπτωμεν πᾶσας τὰς φάλαγγας αὐτῶν, ὅταν δὲ, ὡς νὰ μὴ εἶχον ἢ ἐν ὄστον μόνον, ἐκτείνωμεν αὐτάς πᾶσας ἐντελῶς. Ἐνίοτε πάλιν δὲν ἔχομεν ἀνάγκη νὰ ἐκτείνωμεν ἢ νὰ κάμψωμεν πᾶσας τὰς φάλαγγας τῶν δακτύλων· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, κάμπτοντες ἢ ἐκτείνοντες εἴτε τὴν πρώτην φάλαγγα μόνην, εἴτε τὴν δευτέραν καὶ τρίτην, ἢ τὴν πρώτην καὶ τρίτην, παράγομεν εἰς διάφορα σχήματα. Εἶναι δὲ ἀνυπολόγιστος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνδιαμέσων σχημάτων, ὅσα δύνανται νὰ παραχθῶσι διὰ τῆς μείζονος ἢ ἐλάσσονος κάμψεως ἢ ἐκτάσεως τῶν φαλάγγων, διότι ἄπειρα εἶναι τὰ μεταξὺ τῆς τελείας ἐκτάσεως καὶ τελείας κάμψεως ἐκάστης φάλαγγος σημεῖα. Διὰ τῆς τοιαύτης ἄρα κατασκευῆς οἱ δάκτυλοι δύνανται νὰ παράγωσιν οὐχὶ μόνον εἰς σχήματα ἀπλῶς, ἀλλ' εἰς σχήματα γενικά, ἐν τῷ μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀναρίθμητα ἄλλα ἴδια σχήματα παρρημπίπτουσιν. Ἐνῶ δὲ τῶν δύο ἄλλων τρόπων κατασκευῆς, διὰ τῆς ἀπουσίας δηλ. ὄστοι ἐκ τῶν δακτύλων, ἢ διὰ τῆς παρουσίας ἐνὸς μόνου ὄστοι ἀδιαίρετου, οἱ δάκτυλοι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ λάβωσιν ἢ δύο μόνον σχήματα, τὸ κυκλικὸν καὶ τὸ εὐθύ, ἅπερ ἐν τοῖς λαμβάνουσιν καὶ διὰ τῆς

πολυμελοῦς τοῦ ὀστοῦ κατασκευῆς, ἧτις, ὡς εἶπομεν, παράγει εἰς ἄλλα γενικά, καὶ ἀπειράριθμα εἰς μερικά σχήματα.

(ἀκολουθεῖ.)

Ο Γ Ο Λ Γ Ο Θ Α Σ

ΜΙΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥ.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλβέρτος ὁ πρῶτος, τὸν ὅποιον δύναιται τις νὰ ἐπονόμασῃ Μονόφθαλμον, μονάρχης φέρων ἀρκετὰ κακὴν ἀνάμνησιν, ἐλκόμενος εἰς τὴν Ἑλβετίαν ὑπὸ τῆς ἀπατηλῆς ἐλπίδος νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ τὰς ἠρωϊκῶς ἀπελευθερωθείσας ἐπαρχίας ἀπὸ τῆς αὐστριακῆς δεσποτείας, ἐπορεύετο τῇ πρώτῃ Μαΐου 1808 ἐκ Βάδεν εἰς Ρεϊνφέλδ, ὅπου τὸν περιέμενεν ἡ αὐτοκράτειρα Ἐλισάβετ, ἡ γυνὴ αὐτοῦ. Φθάσας πρὸ τοῦ ποταμοῦ Ρέου, τὸν ὅποιον ἐμελλε νὰ διαβῆ, δὲν εὗρεν ἐκεῖ ἢ μίαν μόνην λέμβον δι' αὐτὸν καὶ δι' ὄλην τὴν συνοδείαν του. Ὁ Ἀλβέρτος εἰσῆλθεν εἰς τὴν λέμβον μετὰ τεσσάρων ἄλλων. Κατὰ πρῶτον μὲν εἰσῆλθεν ὁ Ἰωάννης de Halsbourg, ὁ ἀνεψίος τοῦ ὁποῦ κατεῖχεν ἰσχυρογνωμόνας τὴν κληρονομίαν, μετὰ ταῦτα δὲ τρεῖς εὐγενεῖς νέοι, οἵτινες κρυφίως εἶχον ἀποδεχθῆ τὴν ὑποκρυπτομένην μνησικακίαν τοῦ πρίγκηπος Ἰωάννου ἐνκνήτιον τοῦ ἕρπαγος αὐτοῦ.

Ἐνῶ οἱ ἐπιβάται ἐπλεον, ὁ Λεοπόλδος, ὁ τρίτος τῶν ἑνδεκκ τέκνων τοῦ Ἀλβέρτου, ἐμείνεν ἐπὶ τῆς ὄχτης, ὡς καὶ οἱ ἐπίλοιποι τῆς αὐτοκρατορικῆς συνοδείας, περιμένοντες τὴν ἐπιστροφὴν τῆς λέμβου. Ἀμα ἐφθασεν ἡ λέμβος, ὁ πρίγκηψ Λεοπόλδος καὶ οἱ ἄλλοι θεαταί, συνηθροισμένοι ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὄχτης, ὑπῆρξαν μάρτυρες φόνου, ὅστις κατέπληξεν αὐτούς. Καθ' ἣν στιγμήν ὁ αὐτοκράτωρ ἀπέβη, περιεκυκλώθη καὶ προσεβλήθη ὑπὸ ἐκείνων, οἵτινες συνώδυσον αὐτόν.

— Θέλετε νὰ μοὶ ἀποδώσῃτε τὴν κληρο-

νομίαν μου; ἀνέκραξεν εἰς αὐτὸν ὁ Ἰωάννης de Halsbourg, πλιγῶνων αὐτὸν εἰς τὸν λακιδὸν διὰ τῆς ἀίχμης τοῦ ξίφους του. Οἱ ὀπαδοὶ του, χωρὶς ν' ἀφήσωσιν εἰς τὸ θῦμα αὐτοῦ καιρὸν ν' ἀποκριθῆ, ἀπετελείωσαν αὐτὸ διὰ ξιφισμῶν.

Δυστυχῆς τις γυνὴ, ἧτις εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἑτρεξεν εἰς τὸν κρότον τῆς πάλης; οἱ δὲ δολοφόνοι ἐντρομοὶ διὰ τὸ ἐγκλημὰ των ἀπέδρων, ὅτε εἶδον τὸν Ἀλβέρτον πίπτοντα ἐπὶ τῆς ἅμμου τῆς ὄχτης. Ἡ δυστυχῆς γυνὴ ἐπλησίασε τὸν θνήσκοντα, ἐλπίζουσα νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἀλλ' αἱ φροντίδες αὐτῆς ἦσαν ἀνωφελεῖς. Στηρίζων τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς γυναικὸς ταύτης, ὁ διάδοχος τοῦ θμελιωτοῦ τῆς δυναστείας τῶν Halsbourg, ἐξέπνευσε.

Τὰ τέκνα Ἀλβέρτου τοῦ πρώτου, Λεοπόλδος ὁ Ἐνδοξος, Φρειδεरिकὸς ὁ Ὀρκίος καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀδελφὴ αὐτῶν Ἀγνή (Agnès), χήρα Ἀνδρέου τοῦ τρίτου, βασιλέως τῆς Βοημίας, ἐπεδίωξαν τὴν ποινήν τῶν βασιλοκτόνων μετὰ μανίας, ἧτις ἤρμοζεν ὀλιγώτερον εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην λύπην καὶ εἰς τὸ αἰσθημα τῆς δικαιοσύνης, ἢ εἰς τὴν αἰμοβόρον μανίαν. Ὁ Ἰωάννης εἶχε μόνον τέσσαρα συνενόχους. Χιλιάδες δὲ ἀθῶοι συγγενεῖς, σύμμαχοι καὶ μάλιστα ὑποτελεῖς τῶν δολοφόνων, ἀπόλοντο ἐπὶ τοῦ ἱερῶματος, ἀφοῦ ἠκρωτηριάσθησαν καὶ καταμελίσθησαν διὰ τῆς βασάνου. Ἡ βασίλισσα Ἀγνή, ἀκάματος θεατῆς τῶν θανατικῶν τούτων ἐκτελέσεων, μεθύουσα ἐκ τοῦ ἄδικου χυνομένου αἵματος, ὠνόμαζεν αὐτὸ δρόσον τοῦ Μαΐου. Ἡ κατασκοπεῖα, ὀργανωθείσα ἵνα κόλακεύσῃ τὰ κακὰ πάθη τῶν ἡγεμόνων ἢ ἵνα ἐκπληρώσῃ τὴν μνησικακίαν των, δὲν ἠσυχάζει ποτέ· ἐλλείψει προγράμτικῶν γεγονόντων κατατρέχει εἰς κατακηνύσεις συκοφάντικας. Διὰ τοῦτο εὐρίσκει πάντοτε ἀρετοὺς δῆθεν ἐνόχους, ἵνα ἐξαγνίσῃ ἐγκλήματα, ἐν οἷς τὸ πολιτικὸν συμφέρον ἢ ἡ προσωπικὴ ἐκδίκησις τῶν ἰ-

σχυρών θέλει ἀπολύτως νὰ ὑπάρχωσιν ἀνάριθμοι συνένοχοι. Ἐν ταῖς καταμηνύσεσι ταύταις, αἷτινες ἐξήντλουν τοὺς δημίους καὶ ἔτρεπον, χωρὶς νὰ ἐκπληρώσωσι, τὴν ἀνάγκην ἐκδικήσεως τῶν τέκνων Ἀλβέρτου τοῦ πρώτου, κατελέγετο μεταξὺ τῶν ἀξιολογώτερον θυμάτων νέος εὐγενής ἐκ Σουαβίας, προσφάτως νυμφευθείς εὐγενῆ νεάνιδα, ἣν ἐλάτρευεν.

Ὁ Ῥοδόλφος βαρῶν von der Wart καὶ ἡ Γερτρούδη ἀπετέλουν εὐτυχῆ οἰκογένειαν. Ἡ ἱστορία δὲν δίδει ἄλλο ὄνομα εἰς τὴν νέαν βρωνίδαν, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι ἄξιον νὰ διατηρηθῆται ἐν τῷ ἱερῷ συναξάρῳ τῶν γυναικῶν, αἷτινες ἀφοσιώθησαν ὑπὲρ τῶν συζύγων των.

Καθ' ὃν χρόνον ἡ πληθὺς καὶ ἡ ἀγριότης τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων ἐξέπληττον τὸν τόπον, εἰς τῶν πολυαριθμῶν ἐκείνων φροντιστῶν τῶν ἱκνωμάτων διανοήθη νὰ καταγγεῖλη, ὡς λαθόντα μέρος εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ αυτοκράτορος, τὸν νέον βαρῶνα der Wart. Οὗτος, καίτοι ἐπεκαλέσθη ἀποδείξει ἀναμφισβητήτως, ὡς λέγουσιν, εἰς βεβαιώσιν τῆς ἀθωότητός του, οὐχ ἤττον οἱ δικασταὶ, συνένοχοι τῆς φονικῆς μανίας τῶν δουκῶν τῆς Αὐστρίας, κατεδίκασαν αὐτὸν εἰς τὴν βάσσανον τοῦ τροχοῦ. Ὅτε ἤκουσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, καθ' ἣν ἡ αἷτισις χάριτος ἤτο ἀπηγορευμένη, ὁ καταδικασθεὶς ἐστράφη πρὸς τὴν γυναῖκά του, ἥς ἡ εὐεργετικὴ παρουσία εἶχε στηρίζῃ τὸ θάρρος του κατὰ τὸ διάστημα τῆς δίκης. Τείνας τότε τὴν χεῖρά του πρὸς αὐτήν, καὶ ῥίψας βλέμμα τρυφερότητος ἐψιθύρισεν: «Εὐχαριστῶ καὶ ὑγίαινε.»

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ Γερτρούδη ἀπάντησε μετὰ σταθερᾶς φωνῆς: «Οὐχὶ ὑγίαινε, ἀλλὰ καλὴν ἐντάμωσιν. Ἥμην ἡ συντροφός σου ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ, ὀφείλω νὰ ἤμαι ἐπίσης καὶ ἐν τῷ θανάτῳ.»

Ὁ Ῥοδόλφος ἀπήχη διὰ τελευταίαν φωνήν εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ ὑπόγειον φυλακὴν, ἡ δὲ Γερτρούδη ἐνόμιζεν ὅτι θά ἦτο δυνατὸν

εἰς αὐτὴν νὰ εὐρεθῇ τὴν ἐπομένην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἤθελεν ἀκολουθήσῃ ὁ σύζυγός της, καθ' ἣν ὥραν ἐμελλε νὰ περευρεθῆ εἰς τὴν καταδίκην. Ἀλλ' ἠπατήθη ἐν τῇ μεγίστῃ ταύτῃ ἐλπίδι, ἐπειδὴ ἐξεληθούσα τοῦ δικαστηρίου, στρατιῶται ἐκράτησαν αὐτὴν καὶ ἀπήγαγον εἰς τὸν πύργον Κυβούργ, ἵνα τὴν φυλακίσωσι.

Τῇ ὑστεραίᾳ νυκτὶ νέα τις γυνὴ ἀπομακρυσμένη ἐπίτηθε· ἐκ τῆς συνήθους ὁδοῦ, ἣτις ἔφερε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ μέρος, πρὸς τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ φθάσῃ, ἠκολούθει ποτὲ μὲν ἀγνώστους εἰς ἐκείνην ἀτραπούς, ποτὲ δ' ἔτερμεν ὁδὸν διὰ τῶν βάτων, ἐν αἷς τὰ ἐνδύματά της ἄφινον ἶχνη τῆς διαβάσεώς της.

Ἐναλλάξ κατεχομένη ὑπὸ τοῦ φόβου ἔνθεν μὲν μὴ κατεδιώκετο, ἔνθεν δὲ μὴ τυχὸν ἤθελε φθάσει πολὺ βραδέως εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου της, ἀνέστειλε καὶ πάλιν ἐπέσπευδε τὸ βῆμα αὐτῆς· ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἡ Γερτρούδη Von der Wart, ἣτις διέφυγε τοὺς δεσμοφύλακας· τὸ ποθητὸν δὲ τοῦτο τέρμα ἦτο ὁ τόπος, ἐν ᾧ τὸ ἱκνωμα ἰστάμενον διαρκῶς περιέμενεν ἵνα οἱ καταδικασμένοι τῆς ἐπομένης ἡμέρας διαδεχθῶσι τοὺς καταδίκους τῆς προτεραίας.

Ἡ Γερτρούδη ἐδάδισεν οὕτως ὤλην τὴν νύκτα, μετὰ ταῦτα δὲ μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν, καὶ μόνον τὴν ἐσπέραν τῆς τελευταίας ἐκείνης ἡμέρας ἐφθασεν εἰς τὸ μέρος, ἐν ᾧ ὁ σύζυγός της, κείμενος μετὰ τῆς κεφαλῆς του κρεμαμένης ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχον στηρίζῃ ἐπὶ τῆς κορυφῆς πασσάλου, ἠγωνίζετο πρὸ τινῶν ὤρων.

Τὸ πληθος, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε λείπει εἰς τὸ θέαμα θανατικῆς ποινῆς, πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀπομακρυνθῆ. Ὁ κατάδικος δὲν εἶχε πλέον τότε πιστότατον τῶν στεναγμῶν τοῦ ἀσθμαίνοντος αὐτοῦ· στήθους ἢ τὸν σκοπὸν, ὅστις ἐφύλαττε παρὰ τὸν πάσσαλον, ὅτε ἡ Γερτρούδη, ἐπερχομένη καὶ ἀμφοβάλλουσα ἔτι περὶ τῆς δυστυχίας του, προχωρεῖ πρὸς

τὸν στρατιώτην, ἵνα ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα τοῦ θύματος, τοῦ ὁποῖου ὁ ῥόγχος ραγίζει τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἀντὶ ν' ἀποκριθῆ, φεύγει ὡς εἰς τὴν θέαν φαντάσματος.

Ἴδου αὕτη μόνη μετὰ τοῦ ἀγωνιῶντος. Τὸ λυπηρὸν αἰσθημὰ της λέγει εἰς αὐτὴν κλιῶς ὅ,τι φοβεῖται ν' ἀκούσῃ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ στρατιώτου· ἐν τούτοις ἀόριστος λάμψις ἐλπίδος παλαίει ἐν αὐτῇ κατὰ τῆς δυνάμειος τοῦ προαισθήματος τούτου. Τὸ σκότος τῆς ἐσπέρας καὶ ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς ἄκρας τοῦ πασσάλου δὲν ἐπιτρέπουσιν αὐτῇ νὰ ἴδῃ τὸν βασανιζόμενον, ὅστις σπαίρει ἔτι ἐν τοῖς δεσμοῖς, ἐν οἷς εἶναι δεδεμένος. Ἡ Γερτρούδη γνωττοποιεῖ τὸ ὄνομά της εἰς ἐκείνον, ὅστις μέλλει ν' ἀποθάνῃ ἐκεῖ ἐπάνω ἐπὶ τοῦ ὄργανου τῆς καταδίκης του, ἔπειτα τὸν προσκαλεῖ, ἀλλὰ διὰ τοῦ βαθέος στεναγμοῦ, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀποκρίνεται, εἶναι ἀδύνατον εἰς αὐτὴν ν' ἀναγνωρίσῃ ἀνθρωπίνην φωνήν, τὴν ἀγαπητὴν αὐτῆς φωνήν.

Πολλὰ ὦραι διήλθον, καθ' ἂς πάντοτε ἀβεβία, ἐπλανᾶτο ἐπὶ τοῦ μέρους τούτου, καὶ ἐπανήρχετο ἀκαταπαύτως πρὸς τὸν ἀπαίσιον πάσσαλον!

Τέλος αἱ πρῶται λάμψεις τῆς ἀγῆς ἐφάνησαν. Ἡ βρωνίς Von der Wart διηύθυνεν ἀπλήστως τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν μάρτυρα, τοῦ ὁποῖου τὸ κεκρυμμένον πρόσωπον οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ ἴδῃ ἢ μόνον τὸν οὐρανόν. Εὐρίσκομένη ἐν μεγάλῃ ἀπελπισίᾳ ἡ Γερτρούδη ἐκφωνεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ῥοδόλφου, ὅτε αἴφνης διὰ θαύματος τὸ σῶμα ὑψούμενον ἐγαλάρωσε τοὺς δεσμοὺς αὐτοῦ, ἡ κεκλιμένη κεφαλὴ ἀνωρθώθη, τὸ πρόσωπον ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὴν γῆν, καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Ῥοδόλφου βυθίζεται ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Γερτρούδης.

Παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ ὑπὸ τοῦ βάρους τῆς βεβαιότητος, ἣτις τὴν συνταρταῖ· ἡ νέα γυνὴ νικά ἐν τούτοις τὴν σφοδρὰν αὐτῆς συγκίνησιν. Γνωρίζει πόσον εἶναι

εἰς αὐτὴν ἀναγκαστικὸν νὰ συναθροίσῃ τὰς δυνάμεις της καὶ νὰ διατηρήσῃ τὸ θάρρος της, ἵνα προσπαθήσῃ νὰ καταπραύνη τὰς τρομερὰς δόνας τοῦ προσφιλοῦς ὄντος, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ σώσῃ. Ὁ ἀῆρ τῆς νυκτὸς ἐμελλε νὰ παγώσῃ τὰ μέλη του, καὶ ἡ σφοδρότης τῆς βασάνου ν' ἀνάψῃ ἐν τῷ αἵματί του τὸ κατατρώγον πῦρ τοῦ πυρετοῦ. Ἡ Γερτρούδη μίαν μόνον εἶχε σκέψιν, νὰ καταπραύνη τὴν δίψην τοῦ βασανιζομένου καὶ νὰ καλύψῃ τὸ ὑπὸ τοῦ ψύχους νενεκρωμένον σῶμα αὐτοῦ, ζητοῦσα διὰ τίνος μέσου δύναται ν' ἀναβῆ μέχρις ἐκείνου· παρατηρεῖ παρὰ τὴν πηγὴν, ἣτις ἔρρεεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς πλατείας ἐκείνης, τεμάχια ξύλου προωρισμένα νὰ συμπληρώσωσιν ἱκνωμα, ἤδη οἰκοδομούμενον. Σύρει αὐτὰ ἀνά ἐν πρὸς τὸν πάσσαλον, σηκώνει αὐτὰ μετὰ κόπου καὶ τὰ τοποθετεῖ εἰς εἶδος κλίμακος, μέχρι τοῦ ποθητοῦ ὕψους, ἵνα δυνηθῆ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σύζυγόν της, καὶ ὑποστηρίξῃ τὴν καμπτωμένην κεφαλὴν αὐτοῦ.

Ὅτε ἐτελείωσε τὸ κοπιώδες τοῦτο μέρος τῆς ἐργασίας αὐτῆς, διὰ τὸ ὁποῖον αἱ δυνάμεις της δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπαρκέσωσιν, ἐὰν μὴ ἡ δραστηριότης τοῦ αἰσθηματος, ὅπερ ὑπεστήριξεν αὐτὴν, δὲν ἐδεκαπλασίαζε τὰς δυνάμεις αὐτῆς, δὲν ἠθέλησε ν' ἀναβῆ ἀναρριχωμένη τὴν κλίμακα, χωρὶς νὰ φέρῃ ἀνακούφισιν εἰς ἐκείνον, ὅστις δὲν εἶχεν ἔτι ἐγκαταλείψει αὐτὴν διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ του· ἐμψυχούμενος δ' ἐκ τῆς παρουσίας αὐτῆς, ἐκάλει αὐτὴν ἀρκετὰ διακεκριμένως, ὥστε νὰ δυνηθῆ νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Τὴν πρώτην βοήθειαν, τὴν ὁποίαν ἐζήτηι ὁ βασανιζόμενος, ἦτο νὰ καταπαύσῃ τὴν δίψην του, ἣτις ἀπεξήρανε τὰ χεῖλη του· γνωρίζομεν ὅτι ἐκεῖ πλησίον ὑπῆρχε βρύσις, ἐλείπει δὲ ἀγγεῖου, ἵνα ἀντλήσῃ ἡ βρωνίς Von der Wart, ἐξέβαλε τὸ ἐν τῶν ὑποδημάτων της καὶ τὸ ἐπλήρωσεν ὕδατος. Φέρουσα μεθ' ὅλων τῶν δυνατῶν προφυλάξεων τὸ πολυτίμον ποτὸν, διέβη τὰς βαθμίδας τῆς

αὐτοσχεδιασθείσης κλίμακος, ἣτις ἐκλονίζετο ὑπὸ τὰ βήματα αὐτῆς. Ἡ Γερτρούδη φθάσασα εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα, διώρθωσε διὰ τῆς χειρὸς τῆς, ἣτις ἦτο ἐλευθέρα, τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Ῥοδόλφου διεσκορπισμένην κόμην, ἔπειτα ὑποστηρίξασα τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἔχυνε μετὰ τῆς ἄλλης χειρὸς κατὰ σταγόνα τὸ δροσερὸν καὶ καθαρὸν ὕδωρ ἐν τῷ ἀπεξηραμένῳ στόματι αὐτοῦ. Καὶ ὅτε ὁ Ῥοδόλφος ἠμιλήσας, ἐπειδὴ ἦτο ἀνήσυχος ἐπὶ τῷ κινδύνῳ, εἰς ὃν ἐξέθετεν ἑαυτὴν ἢ συμπαθεία πρὸς κατὰδικον, ὃν ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ βοηθήσῃ, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀποκρούσῃ διὰ τῆς χειρὸς του, ἐψηθύρυσεν ἀπωθὼν αὐτὴν διὰ τοῦ ἐλέμματος του.

« Ἀπελθε· ἀρκετὸν εἶναι ὅτι ἐγὼ ὑποφέρω, μὴ προσθέσῃς εἰς τὴν ἀγωνίαν μου τὴν βίασνον νὰ ὑποφέρω καὶ ὑπὲρ σοῦ ».

Ἐπὶ πολὺ, μετὰξὺ τοῦ ἀγωνιῶντος καὶ τῆς ἀτρομῆτου γυναικὸς, ἣτις ἦτο ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς λύπης, ἐγένετο πάλιν ἀποποιήσεως θυσίης πρὸς τὴν ἐπιμονὴν τῆς ἀφοσιώσεως, πάλιν, ἣτις ἐκατέρωθεν μετέδιδε τὴν δραστηριότητα εἰς τὴν ἔμπνευσιν ἔρωτος πολὺ ἰσχυροῦ, ἵνα ἐπιζήτη εἰς τὸν θάνατον.

Τὸ καθαρὸν τῆς ἡμέρας φῶς εἶχεν ἔντελως διαλύσει τὸ τελευταῖον σκότος, καὶ ἐπλησίαιζεν ἡ ὥρα, κατ' ἣν οἱ πρωῖνοὶ διαβάτκι διήρχοντο πολυαριθμότεροι τὴν Πλατείαν τῶν κατὰδεδικασμένων εἰς θάνατον. Οὗτοι ἔμειναν ἐκπληκτοὶ ἐπὶ τῷ θεάματι τῆς νέας γυναικὸς, εὐσεβῶς ἐνασχολουμένης νὰ βοηθῆ τὸν βλασηζόμενον.

« Τίς εἶναι αὕτη; » ἠρώτων. Εἷς τῶν θεατῶν, ὅστις εἶχεν ἀναγνωρίσει αὐτήν, εἶπεν ὅτι εἶναι ἡ βλαση Von der wart. Ἄμεσως δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο διεδόθη ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, μετὰ ταῦτα ἀπὸ συνοικίας εἰς συνοικίαν μέχρι τῆς πόλεως. Διήγειρε πανταχοῦ τὸς μεγαλὴν συγκίνησιν συμπαιθείας καὶ θυμασμοῦ, ὥστε πανταχοῦθεν διηυθύνοντο πρὸς τὴν Πλατείαν. Ἄμεσως δ' ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ πλήθους, ὄντος περιέργου νὰ παρ-

τηρῆ τὸ δεῖγμα τοῦτο τῆς συζυγικῆς ἀφοσιώσεως.

Ἡ Γερτρούδη δὲν παρετήρησεν ἄμεσως ὅτι τόσα βλέμματα συγκεινημένα ἐστηρίζοντο ἐπ' αὐτῆς· ἀλλ' ὅτε παρετήρησε τὴν μεγάλην συρροὴν τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων οἱ πεπυκνωμένοι στοῖχοι περιεκύκλουν τὸν πάσσαλον τῆς βλαση, ἀνέκραξε ζητοῦσα ἐκ τῆς συμπαιθείας τοῦ κοινοῦ παρηγορίαν τινὰ ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος, καὶ ἐνδυμα ἵνα καλύψῃ τὸ σῶμα ἐκείνου, ἐκτεθειμένου γυμνοῦ ἐπὶ τόσας μακρὰς ὥρας εἰς τὰς ἐπηρείας τοῦ καιροῦ.

Τότε ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἤθελε ν' ἀπαντήσῃ πρῶτος εἰς τὴν ἀξιοδάκρυτον ἐκκλησίαν τῆς Γερτρούδης. Ἐκ πολλῶν οἰκιῶν τῆς γειτονίας, ἐναντίον τῆς τρομερᾶς ἀπειλῆς, δημοσιευθείσης κατὰ πάσης φιλανθρωπικῆς πράξεως ὑπὲρ τοῦ βλαση Von der Wart, αἱ οἰκοδόμοι ἐσπευσαν νὰ φέρωσιν, αἱ μὲν οἶνον θερμὸν, αἱ δὲ ζωμὸν κρέατος ὅσον δ' ἀφῶρα τὸ ἐνδυμα, ἢ αἴτησις εἰσηκούσθη οὐχὶ ὀλιγώτερον, διότι εἴκοσι βραχιόνες ἐργατῶν καὶ γυναικῶν ὑψώθησαν προσφέροντες ὁ μὲν τὸν ἐπενδύτην, ὁ δὲ τὸ ἐνδυμα του· ἀλλ' ἱερεὺς, φθάσας πρὸ παντὸς ἄλλου ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος τῆς κλίμακος, ἐξεδύθη τὸ ἐνδυμα του καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν νέαν γυναῖκα, ἣτις ἐσπευσε νὰ καλύψῃ τὸ σῶμα τοῦ συζύγου αὐτῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ πρίγκιψ Λεοπόλδος καὶ ἡ βασίλισσα Ἀγνή ἐφθονον ἐφιπποεῖ εἰς τὴν Πλατείαν, συνοδευόμενοι ὑπὸ πολυαριθμῶν ἵππέων. Εἰς τὸ θέαμα τῆς συγκινήσεως, ἣτις ἐξεδήλουτο ὑπὲρ τοῦ θυματος αὐτῶν, διέαζαν ἀσπλάγχχνως τοὺς ἵππους νὰ ὀρμηώσῃ μετὰ τῶν ἵππων των διὰ τοῦ πλήθους καὶ νὰ διαρρήξωσι τὸ πυκνὸν ἐξ ἀνθρώπων τεῖχος, ὅπερ εἶχε σχηματισθῆ πέριξ τοῦ πασσαλοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα ν' ἀποπαύσῃ βικίως τὴν νέαν βλασην ἐκ τῆς θέσεως, τὴν ὁποῖαν εἶχε καταλάβει διὰ τῆς ἡρωικῆς σταθερότητος αὐτῆς. Ὁ λαὸς βικίως

ἀπωθούμενος πανταχοῦθεν, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντισταθῆ, ὥστε νὰ μὴ ἀνοιξωσιν οἱ ἵπποις μεγάλην διόδον μέχρι τῆς κλίμακος, ἣτις ἔφερε πρὸς τὸν τροχόν.

Ἐκεῖ, ἐναντίον τῆς αὐστηρότητος τοῦ δουκὸς καὶ τῆς βασιλείσης, ἐστάθησαν μὴ γνωρίζοντες τί νὰ πράξωσιν, ἐνώπιον τοῦ σταυροῦ, τὸν ὁποῖον ἐκ τοῦ ἀνωθεν μέρους τῆς κλίμακος ὁ ἱερεὺς ἐδείξεν εἰς αὐτοὺς, ὡς ἀδιάβατον ἐμπόδιον.

Ὁ Ῥοδόλφος εἶχε παύσει πάσχων. Αἱ τελευταίαι πρὸς τὴν Γερτρούδην αὐτοῦ λέξεις ἦσαν: αὐταὶ « Ὁ Θεὸς θὰ σὲ ἀνταμείψῃ, ἐπειδὴ ὑπῆρξας πιστὴ μέχρι θανάτου ».

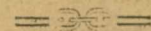
Ὁρῶ καὶ ἔχουσα κεκμηκότα τὰ γόνατα ἢ χῆρα τοῦ Ῥοδόλφου κατέβη τὴν κλίμακα στηριζομένη ὑπὸ τοῦ ἱερέως, εἰς τὴν τελευταίαν δὲ βαθμίδα ἐλιποθύμησεν.

Ἀναμφιβόλως ὁ τρόμος γενικῆς ἐπαναστάσεως ἔπεισε τὰ τέκνα Ἀλβέρτου τοῦ πρώτου νὰ μὴ ἐπεκτείνωσι τὴν ἐκδικητικὴν αὐτῶν ὀργὴν πρὸς ἐκείνην, ἣτις κατέστη ἀντικείμενον θρησκευτικῆς εὐλαθείας διὰ τὸν λαόν. Ἐπέτεςψεν λοιπὸν εἰς αὐτὴν νὰ υπάγη νὰ κλαύσῃ εἰς Μοναστήριον τῆς πόλεως Βασιλείας τὸ τελευταῖον θῦμα τρομερᾶς ἐκδικήσεως.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.) M. K. I.

ΝΟΣΤΙΚ

Ο ΔΑΜΑΣΤΗΣ ΤΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ.

Ἦν Μάρτιος τοῦ 1490 ἔτους. Ὁ περιώλυμος Ματθίας Κορβίνος, βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας ἐπεριδιάβαζεν ἐντὸς τοῦ ἐν Βιέννη βασιλικοῦ παλατίου του, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν εὐπατριδῶν καὶ ὑπουργῶν τοῦ Κράτους του.

Τὰ ἐξωτερικὸν τοῦ Οὐγγροῦ ἀνακτοῦ ἦν λίαν ἐλεεινόν, καθότι αὐξοῦσα ἀτονία κατέλαβεν αὐτὸν πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ἠσθάνετο δὲ καὶ σφοδρῶς πόνους· οἱ ἱατροὶ προεῖπον αὐ-

τῷ μάλισ προσεχῆς τὸ τέλος του, ἂν δὲν περιποιεῖτο ἐκυτόν. Ἀλλ' ὁ Κορβίνος πόρρω ἀπέπαιχε τοῦ ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλήν των, τοῦ ἰσχυροῦ πνεύματος του παλαιόντος κατὰ τῆς πασχούσης ταύτης σωματικῆς καταστάσεως, καὶ τηροῦντος αὐτὸν ἐν διηνεκεὶ ἐξερρητιστικότητι.

— Δὲν θὰ μείνω ἐπὶ τῆς κλίνης, ἀνέκραξε μετ' ἀνυπομονησίας τῷ ἱατρῷ του, τῷ περιφύμῳ Ἰουλίῳ Μιλίῳ, καὶ τῷ ἀστρολόγῳ καὶ γραμματεῖ του Μαρτίῳ Γαλεόττῃ, ὧθῶν αὐτοὺς ἀποτόμους. Ὑμεῖς, κύριοι, ἐστὲ πάντοτε ἔτοιμοι διὰ τὴν κλίνην σας, ἐφ' ἣς οὐχὶ ὁ λέων, ἀλλὰ μόνον ὁ λαγῶς κατακλίεται. Δικσκεδάσατέ με, διηγηθῆτέ μοι καμμίαν ἱστορίαν, ἐφεύρετε νέον τι.

— Δέσποτα, μετὰβητε νὰ παρτηρήσῃτε καὶ αὐτὴς τὰ ζῶά σας, ἅτινα πρὸ πολλοῦ δὲν ἐπεσκεφθήτε, εἶπεν ὁ αὐτοκρατορικὸς Στρατάρχης Συγισμόνδος βὸν Νόστικ, ἐκ τοῦ Λώζιτις κατχόμενος, ὅστις ἔχαιρε μεγάλης προῦ τῷ βασιλεῖ ὑπολήψεως. Ἀπεκαλεῖτο δὲ γενικῶς « Ὁ ἰ σ χ υ ρ ὸ ς Ν ὀ σ τ ι κ », διότι κατὰ τὴν ρώμην οὐδὲις αὐτῷ παρίστατο ἐφάμιλλος. Ἦν ὑψηλὸς καὶ εὐθυτενὴς ὡς ἐλάτη, καὶ ἰσχυρὸς ὡς ἀρχαία δρυς· ἢ δ' εὐγενὴς μορφή του ἐξέφερχε τὴν ὑψηλοφροσύνην καὶ τὴν ἀδάμαστον ἀνδρείαν του. Οἱ ἵππῳται ἐφροῦντο αὐτὸν τοσοῦτον, ὅσον αἱ κυρίαὶ τὸν ἐθαύμαζον, διότι οὐδὲν ἦν λαμπρότερον τῆς θέας τοῦ ἀνδρός τούτου ἐν πλήρει πολεμικῇ στολῇ.

— Λοιπὸν, Νόστικ! καλὴν γνώμην ἐξέφερες, ἀπήντησεν ὁ Κορβίνος. Ἀγῶμεν νὰ ἐπισκερθῶμεν τοὺς λέοντας· εἶναι ἤδη ἀκριβῶς ἡ ὥρα τῆς τρομοδόσιας των, καὶ θέλει παρῆξει ἡμῖν ἱκανὴν διασκεδάσιν.

Οἱ εὐπατρίδιαι ἠκολούθησαν τὸν βασιλέα πρὸς τὸν κλωθὸν τῶν λεόντων. Ὁ Ματθίας παρέμεινεν ἱστάμενος ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐνώπιος ἐνόος τῶν φωλεῶν, ἐν ᾧ τρεῖς λέοντες, ἀπαρτίζοντες οἰκογένειαν, ἔβαινον ἐκτάδην κατακεκλιμένοι, τανύοντες τὰ φοβερὰ μέλη των.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἐπεφώνησε τέλος, ὁ λέων εἶναι ὄντως ζῶον μεγάλης ρώμης καὶ εὐτολμίας. Ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἴδω ἐν καταστάσει ἰσχυρᾶς ἐξάφνης.

Αἴφνης ὁ Ἑρρίκος τὸν Μέτζραδ ἐπλησίασαν, ὅστις πρὸ πολλῶν ἐτῶν διέκειτο ἐχθρικῶς τῷ Νόστικ, καὶ νεύσας τῷ φύλακι τῶν λεόντων:

— Δεῖξον εἰς τοὺς λέοντας τὴν τροφὴν των, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ μόνον τοῦτο πράξον, ἐπιθύρῃσεν αὐτῷ. Ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀστείσθωμεν.

Ὁ φύλαξ ἔπραξε κατὰ τὰ παραγγελθέντα, καὶ μετέθετο παρὰ τὸν κλωβὸν μετὰ τεμαχίου κρέατος. Ἄλλ' ἐπλησίασεν αὐτὸ ὑπὲρ τὸ δέον, ὁ δ' ἄρρηγ λέων, ἀρπάσας αἴφνης τοῦτο διὰ τῶν ὀνύχων του, ἐξήνεγκε συγχρόνως τοιοῦτον θρυχηθμὸν, ὥστε ὁ κλωβὸς σύμπαρ ἐκλονίσθη.

Τότε ὁ Μέτζραδ ἀπέφερε μετὰ σκωπτικοῦ μειδιάματος:

— Πῶς ἤθελε σὰς φανῆ τώρα, ἠρώτησεν, ἂν τις τῶν τῆς εὐγενοῦς ταύτης ὀμηγύρεως ἀπετόλμα ν' ἀποσπάσῃ τὴν βορᾶν ἐκ τοῦ λέοντος; Πολλοὶ τῶν ἵπποτων τῆς Ἑλλάδος καὶ Ρώμης ἐπεχείρησαν τοιαῦτα κατορθώματα, μὴ ἀπολέσαντες τὴν ζωὴν των ἐν τῇ ἐκτελέσει των.

— Δὲν εἶναι κακὴ ἰδέα, ἐπεφώνησεν ὁ Ματθίας Κορβίνος· τί φρονεῖς λοιπὸν περὶ αὐτῆς, ἀνδρεῖέ μου Νόστικ; Ἐθραυσκας τοσούτων ἠρώων τὰς κεφαλὰς, ὥστε ἡ τοιαύτη πάλῃ ἔσεται σοι ἀπλῆ παιδιὰ.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀνέκραξαν πάντες· τί πρὸς τὸν Νόστικ εἶναι ἀκτόρθωτον;

— Δὲν ἀμφιβάλλω μὲν ὅτι δύναται νὰ τὸ κατορθώσῃ, παρετήρησεν ὁ Μέτζραδ μετὰ τοῦ σκωπτικοῦ γέλωτός του, ἀλλὰ μόνον ἂν θὰ τὸ θελήσῃ.

— Ἐγὼ δὲ, ἐφώνησεν ὁ βασιλεὺς, σοιχηματίζω ὅτι θὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἐμπρός, Νόστικ, πάρεξον ἡμῖν τὴν ἡδονὴν ταύτην.

Μεθ' ὑπερηφανείας ἅμα καὶ ἡρεμίας ὁ Νόστικ ἔσυρε τὴν σπάθην του τῆς θήκης, ἐδράξατο στερωῶς τῆς ἀσπίδος, διὰ τῆς ἀριστερᾶς, καὶ εἰσῆλθεν ἀκολούθως ἐν τῷ κλωβῷ, ἔνθα οἱ τρεῖς λέοντες κατεβίβρωσκον τὸ κρέας.

— Ἀφετέ το γρήγορα, ζῶα! ἀνέκραξε πρὸς τὰ ἐκπληκτα θηρία· παραδοτέ τὸ ἡμίθρωτον αὐτὸ θνησιμαῖον, προσέθετο μετὰ πικρίας. Εἰς βασιλεὺς μέλλει νὰ σὰς ἀνταμείψῃ ὑπὲρ τῆς θυσίας ταύτης διὰ τοῦ αἵματος τοῦ πιστοτέρου τῶν θεραπόντων του.

Μετὰ θαθέος μυκηθμοῦ τὰ θηρία ἀνήγειραν τὰς κεφαλὰς. Ὁ Νόστικ προσέβη ἤδη μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἀνέλαβε τὸ τεμαχίον τοῦ κρέατος, ἄνευ τοῦ ἐλοχίστου φόβου περὶ τοῦ τί ἔμελλον νὰ πράξῃσιν κατ' αὐτοῦ.

Οἱ λέοντες ὀλασχερῶς ἐκπλαγέντες καὶ ἐν ἐκστάσει διακρινόμενοι ἔναντι τοιαύτης ἐκτάκτου τόλμης, διετέλεσαν πάντῃ ἡρεμοί, καὶ ἀφῆκαν τὸν ἦρωα ν' ἀποχωρήσῃ τοῦ φωλεοῦ των ἀνενόηκτον.

Ἀφοῦ ὁ Νόστικ ἐξῆλθε, καὶ ὁ κλωβὸς ἐπανεκλείσθη πάντες προσέφερον αὐτῷ τὰ θαθέα σεβάσματα των. Ὁ ὄμιλος τῶν αὐλικῶν συνωθήθη πέριξ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνος διῆλθεν ἀπαθῆς ἐν τῷ μέσῳ, καὶ κατευθυνθεὶς πρὸς τὸν βασιλέα παρέθετο πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ τὴν λείαν του λέγον:

— Δέσποτα καὶ βασιλεῦ μου! τὰς διαταγὰς σὰς τηρῶ ἐν ὑψίστῳ σεβασμῷ. Τὸ ὅτι εἰμὶ ἀνὴρ ἀπέδειξα κατὰ τὸν ἐνώπιον τῆς Βρεσλαυίας ἀγῶνα, ἰδίως δὲ κατὰ τὰς συμπλοκάς τῆς μάχης, ὅπου πάντοτε ἀνέδειξα ἑμαυτὸν ἀνδρεῖον ἵπποτον. Ὁρεῖλω ὁμως νὰ εἶπω ὑμῖν ὡσαύτως ὅτι ὁ ἐκτιμῶν τοὺς πιστοὺς θεραπόντας του δὲν ἐκτίθηται τὴν ζωὴν των εἰς κίνδυνον ἀπλῶς χάριν στοιχήματος. Ὑποθέσατε ὅτι οἱ λέοντες μὲ κατεσπάρασσον. Καὶ τότε, ἡ παιδιὰ καθίστατο ὑπὲρ τὸ δέον σοβαρά. Ἐν τῷ μέλλοντι δοκιμάσατε τὰ τοιαῦτα ἐπὶ ἄλλων. Θεωρῶ ἑμαυτὸν ἀπηλλαγμένον τῆς ὑπηρεσίας σας.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἀπεχώρησε διὰ μεμετρημένων ἡμερῶν, καταλείπων πάντας ὀπισθεν αὐτοῦ ἐν ἐκπλήξει.

Ὁ Ματθίας Κορβίνος πρόποτε ἐπανείδεν αὐτὸν πλέον, διότι ὁ Νόστικ εἰσῆλθεν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Ἀλεξάνδρου, βασιλέως τῆς Πολωνίας.

Τὸ γεγονός τοῦτο, ὅπερ τάχις διεσαλπίσθη ἀνά τὴν Βιέννην, ἔδοτο εἰς οἰκίαν τινα, κατὰ τὴν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὁδὸν Κάρντερ τὸ ὄνομα «Οἰκία τῶν Τριῶν Λεόντων» ὁ φέρει ἔτι καὶ σήμερον, ὑποτιθεμένου ὅτι ἡ οἰκία αὕτη εἶναι αὐτὴ ἐκεῖνη, ἐν ἣ ὁ Ματθίας Κορβίνος διέμευεν.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

ΑΙ ΕΠΤΑ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΦΡΑΣΕΙΣ.

Μεθ' ὅσα ἀνεφέραμεν ἐν τῷ ΚΑ'. τεύχει τοῦ Β' τόμου τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ περὶ τοῦ Ἀριθμοῦ 7, ἄξιον μνησθῆναι κρίνομεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι καὶ ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἐπὶ τῆς ἐξήνεγκε φράσεις κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καθήλωσίν Του, αἵτινες εἰσιν αἱ ἀκόλουθοι:

Α'. «Γύναι, ἴδου ὁ υἱός σου.» (Ἰωάννου 19'. 26.)

Β'. «Ἴδου ἡ μήτηρ σου.» (ὁ αὐτ. αὐτίθι 27.)

Γ'. «Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ. (Λουκ. 13'. 42.)

Δ'. «Ἦλι, Ἦλι, λαμὰ σαβαχθανί.» (Ματθ. 27'. 46.)

Ε'. «Διψῶ.» (Ἰωάνν. 19'. 28.)

ΣΤ'. «Τελευτεῖται.» (αὐτ. 30.)

Ζ'. «Πατεο, εἰς χεῖρας σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου.» (Λουκ. 23'. 46.)

ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ.

Ἡ Πριγκίπισσα Δολγουρούκη, χήρα τοῦ τελευτήσαντος Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Β', μετέφερε τὴν ἀμύθητον περιουσίαν της ἐκ Ρωσίας, καὶ κατέθηκεν αὐτὴν παρὰ τῇ Αὐτοκρατορικῇ Γερμανικῇ Τραπεζῇ, ἐν ἣ προτίθεται ν' ἀποταμιεύσῃ ὡσαύτως καὶ τὰ ἐκρούτιμα κοσμήματά της.

Γαστρολόγων Συνέδρον τελεσθήσεται ἐν Λειψίᾳ κατὰ τὸν πρῶσεχθ Φεβρουάριον ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας τῶν Γερμανῶν Ξενοδόχων.

Ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις καὶ τῷ Καναδᾷ δημοσιεύονται 40,131 Ἐφημερίδες, ἐξ ὧν 899 εἰσὶν ἡμερήσιαι. Ἡ γενικὴ κυκλοφορία μιᾶς μόνης δημοσιεύσεως τῶν φύλλων ταύτων ἀνέρχεται εἰς 20, 667, 538 ἀντίτυπα.

Ἡ Ἀγγλικὴ δεσποινὶς Χρουγουάρδ φαίνεται μεγάλας ποιοῦσα προόδους ὡς ἰατρός ἐν Πεκίνω, ἔθα ἐσχάτως διωρίσθη ὡς τοιαύτη τῆς κομῆσεως Λῆ, ἐπίση· δὲ καὶ διευθύντοια νοσοκομείου ἐν τῇ Σινικῇ πρωτεύουσῃ, ἰδρυθέντος ὑπὸ τῶν παρεπιδήμων ξένων.

Τὸ ὡς ἀρχαιότερον ἐγνωσμένον ἀντίτυπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἐπαλήθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν Λονδίνω ἀντὶ 790 Ἀγγλ. Λιρῶν. Περὶ εἶχει δὲ μόνον τὴν Πλαιάν Διαθήκην, καὶ ἐξετυπώθη ἐν Νετς ὑπὸ τοῦ Γουτεμβέργου κατὰ τὸ 1452. Θεωρεῖται τὸ πρῶτιστον βιβλίον, ὅπερ ἐτυπώθη διὰ κινητῶν χαρακτῶν.

Περίεργον λείψανον τῆς ἀρχικῆς ἀεροπλοῦ-
ίας ἀπεκτῆθη ἐσχάτως ὑπὸ τῆς ἐν Γουατάνο
Ἱστορικῆς Ἰνστιτούτου. Εἶναι δὲ τὸ πρότυπον
σχεδίων ἐξ οὗ ἐναυπηγήθη τὸ πρῶτον πλοῖον,
τὸ διελθὼν τὸν Ἀτλαντικὸν ὁλοχειρῶς ὑπὸ
ἀτμοῦ κινούμενον. Ἐκαλεῖτο δὲ Βασιλικὸς
Γουατάνος, καὶ ἐναυπηγήθη ἐν Κου-
εβεκῇ τῷ 131, ἐξετέλεσε δὲ τὸν δάπλυν
του ἐντός 25 ἡμερῶν, καὶ κατόπιν ἀγρο-
σθὲν πρὸς τὴν Ἰσπανικῆν Κυβερνήσει μετε-
τρέπη εἰς τὸ πρῶτον ἀτμοκίνητον πολεμικὸν
πλοῖον.

Τὰ νῦν ἐν κυκλοφορίᾳ ἀγγλικὰ νομίσματα
ἐν τῷ Ἡνωμένῳ Βασιλείῳ ἀνέρχονται περίπου
εἰς 123,000,000, ἐξ ὧν μόνον 130,000,000
εἰς 1000 εἰς χρυσόν. Τὰ ἀργυρᾶ λογίζονται
περὶ τὰ 30,000,000, κατὰ τὸν τύπον τοῦ
Ἀστέως, τῶν ὁποίων τῆς μετριοπέρας ποσῆ-
τητᾶ ἀπειροεῖζονται τὰ Σελλίνια, οὗ περὶ τὰ
120,000,000, 16,000,000, τὰ δὲ ἡμίση Σελλίνια 82,
125,220 καὶ αἱ ἡμίση Κορῶναι (ἡμίση ἀγ-
γλικὰ ἀλλήρη) 4,516,323. Χάλκινα νομί-
σματα ἐκόπησαν 6,000,000 τόννων ἀπὸ τῆς ἰδρύ-
σεως τοῦ Βασιλικοῦ Νομισματοκοπέου.

Ἡ διὰ τῶν χειροκτιῶν συνδιάλεξις δύναται
ἤδη νὰ προστεθῇ εἰς τὴν διὰ τῶν ἀνθέων, αι-
πιδῶν, καὶ τὴν διὰ τῶν γραμματοσήμων τε-
τριάμενην συμβολικὴν συνεννόησιν. «Ναὶ»
λέγεται διὰ τῆς κατάρτισις ἐνδὲς χειροκτιῶν,
λέγει ἡμῖν ὁ Παρισινός. «Ὅχι» διὰ τῆς
συστροφῆς αὐτῶν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ. Ὁ ἐπι-
θυμῶν νὰ ἐκφράσῃ ἀδιαφορίαν ἀποκαλύπτει
ἐν μέρει τὴν ἀριστοτέαν ἂν δ' ἐνθάρρυναι,
τύπτει τὸν ἀριστέρον ὄμιον. «Ἐπεθύμουν νὰ
ἦμιον πληροῖς σὰς» ἐκφράζεται δι' ἐλαφροῦ ὀ-
μαλισμοῦ τῶν χειροκτιῶν ἢ εἰδοποιήσεως
«σὰς παρατηροῦν» σημαίνεται διὰ τῆς περι-
στροφῆς αὐτῶν περὶ τῶν δακτύλων. Ὅπως
ἐρωτήσῃ ἂν ἀγαπᾶσαι, φορεῖς τὸ χειροκτιῶν
ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ἐξαίρεται τοῦ ἀντιχειρός ὅπως

δ' ἐκδηλώσῃ τὸ «Σὲ ἀγαπᾶ» ἀφίνεις ἀφῶ-
τερᾶ τα χειροκτιῶν νὰ καταπέσῃ. «Ἄνε»
ἀγαπᾶ λέει ἐκφράζεται δι' ἐπιεικῶς ἐπι-
κρίτων τῶν χειροκτιῶν ἐπὶ τῆς σιγῆς
νοι. Σὲ μισᾶς διὰ τῆς ἀναστροφῆς αὐτῶν
πρὸς τὰ ἔσω. Ὡς σημείον διαταραχῆς, τύ-
πεται τὸ ἔξω τῆς χειρός ἐπὶ τῶν χειροκτιῶν
ἂν δὲ ᾖται «ἐξωργισμένος» ἐκβάλλεις αὐτὰ
καὶ δολοκλιῶν.

Πόσις ἰληθῶς περίεργον παριστώσα κοσμο-
πολιτικὴν ὄψιν εἶναι ἢ ἐν Καλλιφωρνήξ Ἀ-
γίου Φαγεύκου. Αὕτη, ἐνεκα τῆς θέσεώς της
πριλαβάνει σχετικῶς ἐθνολογικὴν συλλο-
γὴν ἀλλὰ ποικίλην καὶ πολυεθνή. διότι ἐκ
τῶν 254,000 κατοίκων της 40,000 εἰσὶ
Γερμανοί, 17,000 Αὐστρο-Οὐγγροί, 10,000
Ἴταλοί, 3,500 Γάλλοι, 3,000 Ρῶσοι,
2,000 Ἴσπανοί, Ἑλβετοί καὶ Πορτογάλλοι,
500 Σουηδοὶ καὶ Νορβηγοί. ἅνω τῶν 21,000
εἰσὶ, 2,000 καὶ ὀλίγοι, 500 Ἰάπωνες, Ἴνδοί
κ.λ.π. Ὅστις ὁμολογητέον ὅτι κέρτεται ἰκα-
νὴν ποικίλην ἐθνικοτήτων, γλωσσῶν καὶ
χρωμάτων.

Τὸ ἐπίσωμα τῶν ἐδάων τοῦ Λονδίνου εἶναι
ἐν τῶν μισθῶν θαυμασίων τῆς ἐποχῆς μας.
Καλύπτει σχεδὸν 3,100 πλέθρων ἐπιφάνειαν.
(ἕκαστον πλέθρον ἰσοδυναμεῖ μετὰ 4,840 τετρ.
γυάρδων ἢ 4,046, τετραγ. μέτρων) ἐξ ὧν τὰ
μὲν δύο τρίτα σύγκεινται ἐκ μωσαϊκοῦ ἀπλῆς
ἐργασίας, τὸ δ' ἕτερον τρίτον ἐκ λιθῶν πλα-
κῶν. Αἱ ἐπιστροφόμεναι ὁδοὶ ἀριθμοῦνται ἄνω
τῶν 5 χιλ. καὶ ὑπερβαίνουσι κατὰ τὸ μέκος
τὰς 2,000 μίλια.

Ὅτε ὁ Αὐτοκράτωρ Ρωμανός Διογένης
ἠχμαλωτίσθη εἰς τὴν μάχην τῆς Μηδείας ὑ-
πὸ τοῦ Σουλτάνου Ἀλ-Ἀρσλάν, περιεποι-
ήθη ὑπ' αὐτοῦ βασιλικῶς τρόντι. Ἡμέραν δὲ
τινα, ἐνῶ ἐκάθητο πρὸς τὴν τράπεζαν τοῦ
Σουλτάνου, ἠρωτήθη παρ' αὐτοῦ πῶς ἤθελε

μεταχειρισθῆ αὐτὸς ἐκεῖνον, ἂν ἐπιπτεν εἰς
τὴν ἐξουσίαν του. «Ἦθελον σ' ἐκδάσει εἰς
λαοὶδας! ἀπεκρίθη θρησῶδως ὁ Ρωμανός.
— Ἐγὼ ὅμως θὰ σὲ μετεχειρίζομαι πάντο-
τε, ἀντεῖπεν ὁ ἐγενῆς Σουλτάνος, σύμφωνα
πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς θρησκείας σου, ἥτις σοὶ
παραγγέλει τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην
καὶ τὴν συγχώρησιν τῶν ἐχθρῶν σου!»

Ἄλξανδρος ὁ Μέγας, ἐπισκεπτόμενός ποτε
τὴν Μίλητον καὶ βλέπων πολλοὺς ἀνδρά-
τας καὶ πλήθος ἐπιγραφῶν ἀθλητῶν, οἵτινες
ἐνίκησαν εἰς τὰ Ὀλύμπια καὶ εἰς τὰ Πύθια,
«Καὶ τοῦ λοιποῦ ἦσαν αὐτὰ τὰ σώματα, ἠ-
ρώτησεν, ὅταν οἱ βάρβαροι ἐπολιόρχουν τὴν
πόλιν σας;»

Ἀστειὸς τις ἀντικατέστησε τὴν κατάλογον
τῶν φαγητῶν μαγειρείου τινός δι' ἄλλου, εἰς
ὃν ἦσαν καταγεγραμμένα τὰ παραδοξότερα
καὶ ἀνύπαρκτα φαγητὰ ὅσον, *ρυκτερίδες
σιτυγάτο, πεταλοῦλαι μετὰ πίσεια, φρεῖδια τη-
γαניתὰ, ἀλογομιμψητὰ, μυτιὰ σουβλιστὰι,
σκορπιοὶ βλαστοὶ, κτ.λ.* Ἐπαρχιώτης δὲ τις,
νεωστὶ φθάσας εἰς Πηλοπόννησον, εἰσῆλθεν εἰς
τὸ πνυδοχεῖον ἐκεῖνο, καὶ ἐκλαμβάνων τὰ ἐν
τῷ καταλόγῳ εἶδη ὡς πραγμاتيκὰ φαγητὰ,
«Διάβολο! ἀνεφώνησε, κατὰ μετὰ ἔλεγον ὅτι
αὐτοὶ οἱ Πελοποννησιοὶ κάμνουν καθημερινῶς τὰς
παραδοξοτέρας τροποποιήσεις εἰς ὅλα τὰ
πράγματα! Μὰ τὴν ζωὴν μου, ποτὲ δὲν ἐ-
πίστευον ὅτι αὐτὸς ὁ γελοῖος συρμὸς ἤθελε
καταντήσῃ ἕως καὶ εἰς αὐτὰ τὰ φαγητὰ!»

Τυπογράφος τις, προσκληθεὶς νὰ ἐκφωνή-
σῃ λόγον εἰς τι συμπόσιον κατὰ τὴν ὥραν

τῶν προπόσεων, εἶπε. «Κύριοι, σὰς ἐδχαρι-
στῶ μεγάλως διὰ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν με
κάνετε· πλὴν λόγον νὰ ἐκφωνήσω δὲν εἶμαι
ἱκανός, δύναμαι ὅμως νὰ σὰς τυπώσω ὅσους
θέλετε.»

Ψευδευλαχθῆς τις ἄρχων, ἐκ τῶν καταγι-
νομένων μάλλον εἰς τὸ μετρεῖν εἰκοσάκις τῆς
ἡμέρας τὰ νομίσματά του, παρ' εἰς τὸ δοξο-
λογεῖν ἅπασι τὸν Θεόν, φοβούμενος μήπως
κάμῃ ἀδιάκριτόν τινα αἵτησιν πρὸς τὸν Ὑ-
ψιστον, ἤρκειτο εἰς τὸν ἕκτα λαμβάνη ἐ-
κείνην προῖαν καὶ ἐσπέραν ἀντιπάσης ἄλ-
λης προσευχῆς τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα
τοῦ ἀλφαβήτου· εἶτα, ἀποτεινόμενος πρὸς
τὸν οὐρανὸν «Ἰδοὺ τα ὅλα, ἔκραζεν, ὦ Θεέ-
μου! σὺ πλέον τακτοποιήσῃς αὐτὰ ὅπως θέ-
λης καὶ ὅπως συμφέρει.»

Μεγιστὴν τις τῆς Ἰσπανίας εἶχεν υἱὸν ἐθ-
νηδέστατον, τὸν ὁποῖον συχνότατα ὠνείδιζε
διὰ τὰς ἐλλείψεις καὶ μωρίας του. Ἡμέραν
τινὰ τὸν ἐπέπληττε, διότι δὲν ἔμβαιεν εἰς
συνομιλίαν μετὰ τοὺς εὐγενεῖς, οἵτινες ἤρχοντο
νὰ τὸν ἐπισκεφθῶσιν, ὡς ἀπήτει ἢ ἐθιμοτα-
ξία καὶ ὁ ἐξευγενισμός.

— «Καὶ τί θέλετε νὰ τοὺς λέγω; ἠρώ-
τησεν ὁ νέος.

— Ἐρώτα αὐτοὺς φιλοφρονητικῶς τῶ τρό-
πῳ περὶ τῆς υγείας των, περὶ τῶν οἰκογενει-
ῶν των, καὶ ἄλλα παρόμοια πράγματα, ἐξ
ὧν νὰ δίδηται νύξις πρὸς συνομιλίαν.» Ὁ υἱὸς
ἐφύλαξε καλῶς εἰς τὴν μνήμην του τὸ μά-
θημα τοῦ πατρὸς του, καὶ τὸν πρῶτον ἐλ-
θόντα πρὸς ἐπίσκεψίν του, ὅστις ἦν Ἀρχιε-
πίσκοπος, δὲν ἔλειψε νὰ ἐρωτήσῃ πῶς ἔχει ἢ
σύζυγος καὶ τὰ τέκνα του.

Ἐκέσε, ἔλεγεν ὁ Ἐρώστρατος πρὸς τὸν
συμμαιθητὴν του, περιφερόμενος μετ' αὐτοῦ
παρὰ τὸν ποταμὸν Μέλητα· δύναται νὰ μοὶ
εἴπῃς μετὰ τί ὁμοιάζει ὁ χονδρὸς ἐκεῖνος ἄν-

θρωπος, ὁ καθήμενος ἐπὶ ὄνυχου καὶ ὀδύων ὑπεράνω τῆς γαστρίας, καὶ τοῦ ὁποίου οἱ πόδες ἐγγίζουσι τὴν γῆν; — Με νόθον κλάσμα, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος, τοῦ ὁποίου ὁ ἀριθμητῆς εἶναι μείζων τοῦ παρονομαστοῦ. α

Τρεῖς στρατιῶται κατεδικάσθησαν εἰς τὴν ἀγχόνην, ἕνεκα ἐγκληματικῶν πράξεων· ἐπειδὴ ὅμως, κατὰ βρασιλικὴν ἐπιείκειαν, ἐπρόκειτο νὰ ὑποστῇ τὴν θανατικὴν ποινὴν μόνος ὁ εἷς, τῶν δὲ ἄλλων ἡ τιμωρία νὰ μετριασθῇ εἰς ἰσόβια δεσμὰ, τοῖς ἐπρότεινον νὰ ρίψωσι τοὺς κύβους, καὶ ὅστις ἤθελε κάμει τοὺς πλειοτέρους ἀριθμοὺς ἐκεῖνος νὰ ἀπαγχονισθῇ. Ὁ πρῶτος ρίψας τοὺς κύβους ἔκαμε τέσσαρας, ὁ δεύτερος ἑπτὰ, ὁ δὲ τελευταῖος, λαβὼν αὐτοὺς καὶ ρίψας ἀφόβως καὶ στερεᾶ τῇ χειρὶ ἔκαμε δις ἕξ. « Πρὸς Θεοῦ! ἀνεφώνησε βλέπων τὴν ἄκαιρον ταύτην ἐπιτυχίαν του, ἥτις τῷ ἀπέβαινε δλεθρία· στοιχηματίζω ὅτι ἂν ἔπαιζα μὲ χρήματα, δὲν θὰ εἶχον ταύτην τύχην! »

Ἡ διὰ τὸ 1724 ἀναγγελθεῖσα μεγάλη ἐκλειψίς τοῦ ἡλίου τοσοῦτον φόβον ἐνέσπειρεν εἰς τὸν λαόν, ὥστε ἤρχισαν νὰ τρέχωσιν εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ νὰ συνωθῶνται περὶ τὰ ἐξομολογητήρια, νομίζοντες ὅτι ἤγγικε τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ἰερεῖς τις, μὴ δυνάμενος νὰ εὔρη ἄνεσιν ἀπὸ τὸ συνωθούμενον περὶ αὐτὸν πλῆθος, ἀποταθεὶς μίαν ἡμέραν ἐπ' ἐκκλησίαις πρὸς τὸ πιστόν του ἀκροατήριον εἶπε πρὸς αὐτό. « Τέκνα μου, μὴ βιάζεσθε τόσο, διότι ἡ ἐκλειψίς ἀνεδλήθη ἐπὶ δεκαπέντε ἀκόμη ἡμέρας. »

Ἡ θυγάτηρ τοῦ δημάρχου τῆς Βόννης εἶχεν ὠραῖον καναρίνιον, τὸ ὁποῖον ἀπέπτυ τοῦ κλωβίου του ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἤλασσον τὴν τροφὴν του. Ἡ πρώτη ιδέα, ἥτις ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ πατρὸς τῆς ἀπαρηγόρητου νέας, ἦτο νὰ τρέξῃ ἐν πάσῃ σπουδῇ εἰς τὰς θύρας τῆς πόλεως καὶ νὰ κλείσῃ αὐτάς.

Εὐήθη; πλούσιος ἐταράσσετο συνεχῶς τὴν νύκτα ὑπὸ τῶν λευκαντῶν τῆς γειτονίας του, οἵτινες, πλύνοντες τὰ ἱμάτια εἰς τὸ παρκαείμενον βυάκιον διὰ νὰ τὰ λευκάνωσι, τὰ ἐκτύπων διὰ καπάνων. Μίαν δὲ νύκτα, καθ' ἣν τὸν ἀνῆσχησαν μεγάλως, τοσοῦτον ἐκορυφώθη ἡ ἀγχανάκτησίς του, ὥστε ἐφώνησεν. « Ἄλλος τρόπος δὲν ἔμεινε διὰ νὰ ξεκάμη τις μὲ αὐτοὺς τοὺς διαβολολευκαντὰς, παρὰ νὰ δώτῃ φωτιὰν εἰς τὸ βυάκιον! »

Λύσις 12'. αἰνίγματος.

Ἄδάμας - Ἀδάμ - Ἀδάμ

ΑΙΝΙΓΜΑ 13'.

Ἐλευθέρως εἰσχωρῶ

Εἰς παλάτια, οἰκίας, ἀχυρῶνας, φυλακίας.

Ἄψηφῶ τὰς διατάξεις τὰς ἀπαιχρευτικὰς,

Ὅτ' ἀδελὰς καρτερῶ.

Παρευρίσκομαι παντοῦ.

Ὅσον τις κι' ἂν ἦναι μόνος, ἐγὼ εἶμαι μετ' αὐτοῦ.

Ἄν εἰς δύο μὲ χωρίσεις,

Τὸ ἐν ἡμισύ μου, φίλε, συμβουλεύω νὰ μωρίσεις.

Εἰδοποιήσεις.

Ἐνεκα τῶν ἐσχάτως ἐπὶ τὴν εὐδαίμονα ἡμῶν χώραν ἐνσκηψασῶν δεινῶν δια πάντας ἐν γένει τοὺς ἀποίκους συμφορῶν, ἀναγκαζόμεθα μετὰ λύπης νὰ περιορίσωμεν τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ ἐφ' ἅπαξ κατὰ μῆνα, ἀντὶ τῆς τακτικῆς δεκαπενθημέρου, μέχρι τέλους τοῦ τρέχοντος ἀπορράδους ἔτους, ὑπισχνόμενοι τοῖς φίλοις ἡμῶν κ.κ. Συδρομητὰς τὴν ἀναπλήρωσιν ἐκ τῶν ἐνότων, κατὰ τὸ ἀρέόμενον νέον, τῆς ὀλως ἀκουσίως ἡμῖν ἐπιβαλλομένης ταύτης ἐλλείψεως.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.